Adam Kadmon ve Kabalistik Hayat Ağacı (Kadim Mistik Öğretisi)

Ekleyen : Özgür Öztürk Tarih: Eyl 23, 2014 Kategori: Ezoterizm, İnsan ve Enerji, Kabbalizm (קַבָּלָה), Kültür Sanat, Okültizm Spiritüalizm ve Teoloji | yorum yok

Share on facebookShare on twitterShare on emailShare on pinterest_shareMore Sharing Services61

Yahudi mistisizmi 4000 yılı aşkın bir süredir, tüm ezoterik öğrencileri derinden etkilemektedir. Kabala öğreti son 2000 yıllık süreçte yazıya geçirilmiş ve bu konuda pek çok kitap yazılmıştır. Ancak bunların çoğunun ortak sorunu belirli bir kesim hariç anlaşılmaz olmalarıdır. Bu derleme (kitap) bu sorunu aşmak için herkes tarafından olabildiğince anlaşılabilir ve açık seçik olarak kaleme alınmıştır.

Kabala öğretisi, hem antik felsefeye hem de çağdaş felsefeye zengin anlayışlar kazandırmıştır. Felsefe, psikoloji ve dine Kabala sembollerinin merceği ile bakıldığında, daha derin anlamlar ortaya çıkar. Bunun sonunda bu kadim mistik hazine, çağdaş ve postmodern felsefe yaklaşımı ile psikoloji ve tanrıbilim içinde yer bulabilir. Bir örnek vermek gerekirse, Kabala'nın kaynaklarından Sefer Yetzirah'da anlatılan Evren Yaratılış süreci, modern bilimin benimsediği Big-Bang teorisi ile bire bir benzerlik göstermektedir.

Kabala'ya Yahudiliğin dışında da her dönemde büyük bir merak ve ilgi duyulmaktadır. Gerçekten de insanoğlunun içinde yaşadığı doğa ve kültür ortamı ile Kabala bilgisinin çok sıkı ilişkisi vardır. Uzakdoğu dinleri dahil tüm din felsefelerinde Kabalanın izlerine rastlamak olanaklıdır. Kabala öğretisinde yer alan evren teorisi ile İslam Tasavvuf'unda öngörülen yaradılış, Kabala sembollerinden Hamse (Beş parmak) ile Alevi geleneğindeki Fatma Ana'nın eli motifi de bu etkileşimin örnekleri olarak sayılabilir.

Okültizm'de, tasavvuf'ta, mistisizm'de, teozofi'de, kimi doğu dinlerinde ve çeşitli tradisyonlarda insan-ı kamil, cheun-jen, purusha gibi çeşitli adlarla sözü edilen, belirli bir ruhsal tekamül hedefine varmış mükemmel insanı, ideal insanı ya da müteal insanı ifade eder. adam kadmon kabalistlere göre, soyut anlamıyla, insanın, spiritüel gelişim sonunda ulaşabileceği en mükemmel, en bilge halidir. Kabala'ya göre insan, adam kadmon düzeyine otuziki aşamalık bir sürecin sonunda varır ve o zaman yüce ya da kutsal âleme dahil olur. Bu mükemmel insandan taoizm'de cheun-jen, hint'te purusha, tasavvufta ise insan-ı kamil adıyla söz edilir. Kabala'ya göre anlamı **"sonsuz ışığa en benzer olan ilk ve temel dünya"** olan kelime. kabala'da adam kadmon, insanoğlunun tecrübe ve anlayış çerçevesini aşan bir şeyi, **"yaratıcının iradesini"** temsil eder. **"hiçbir şey yaratılmadan önce, sadece yaratıcı vardı. yaratıcının sonsuzluğu, sonlu yaratıklar aleminin varolması için beş gerçeklik seviyesini veya beş dünyayı oluşturdu. bunlar sırasıyla; adam kadmon, atzilut, beriah, yetzirah veasiyah'dır."**
- İbrani'lerde Simya ve Kabalizm

"Çünkü Allahımız yitip bitiren bir Ateştir" İbranilere 12:29

Modern ezoterik uygulamalarda simya, kabala ve astroloji neredeyse kusursuz bir sentez yaratmak için homojen bir hale getirilmişken, bu önceki dönemler için geçerli değildi. Geleneksel olarak simya ve astroloji Yahudi Kabalasında neredeyse hiç rolü yoktu, ve bir yandan birçok Yahudi'nin simyager oldukları ortaya atılırken , çok sayıda İbranice yazılmış simya eserleri pek bulunmamaktadır. Ünlü ***Aşh M'saref*** veya **"Kuyumcunun Ateşi"** bile genelde **gematria/ebced** üzeride odaklanmış, az miktarda kimya çalışmaları içeren bir derlemedir. Erken Kabalistler yaratılışın birkaç evrede geliştiğini ve içinden **"Bidayeti Adam"** veya ***Adam Kadmon***'un antropomorf şekli belirlendiğini ve bu ilk adamın İlahi İsmin dört harfinin üst üste konulmasıyla yaratıldığını düşündüler. ***Yod kafa****, Heh omuz ve kollar, Vau omuriliği ve cinsel organlar ve son Heh, kalça ve bacaklardı.* Her bir harfle ilgili bir sürü özellik atfedildi ve bu başlı başına bir kabalistik meditasyon ekolünü oluşturuyordu. Başka harfler ekleyerek, farklı şekilde bir araya getirerek ve sayısal değerleri eş olan harfler ile yer değiştirerek ek İlahi İsimler, başmelekler, melekler ve diğer ruhsal varlıklar çıkarıldı. Adam Kadmon'un sözlü geleneği Mısır tanrısı Osiris'e benzerdir, çünkü Osiris parçalanıp yeniden inşa edildi, diğer yandan Adem "Düştü", parçalandı ve orijinal Ademi tekrar bir araya getirmek Kabalistin işiydi. Her birimizin onun orijinal ruhunun bir parçası olduğu söylenir ve amacımız Kabalistik yöntemlerle yaratılışta yerimizi bulmaktır.

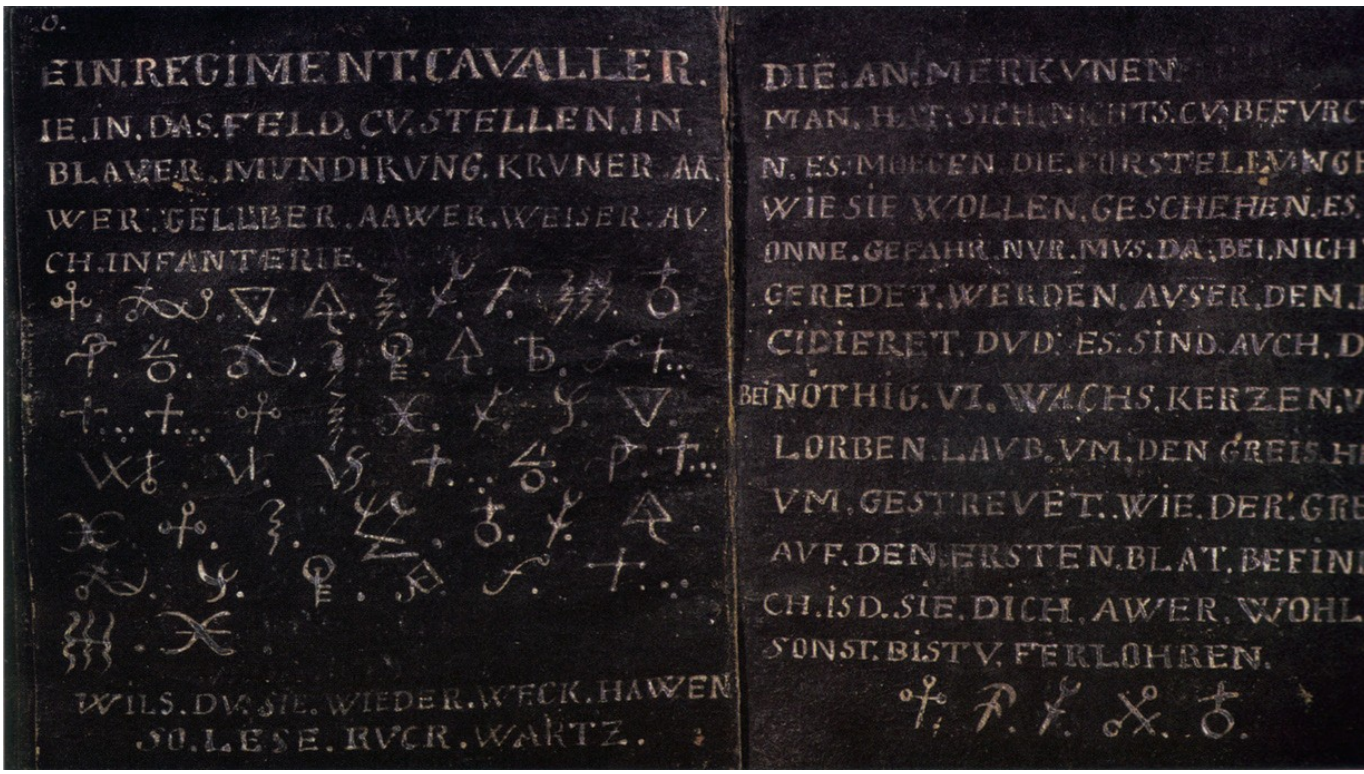

Adam Kadmon ve Kabalistik Hayat Ağacı Bölüm I – II

Sayfa Sayısı : 285 – Yayınevi : Yeni İnsan Yayınevi – Tür : Doğu Felsefesi – Yazar: Z'ev ben Shimon HALEVI – Tercüme: Ekrem Ülkü

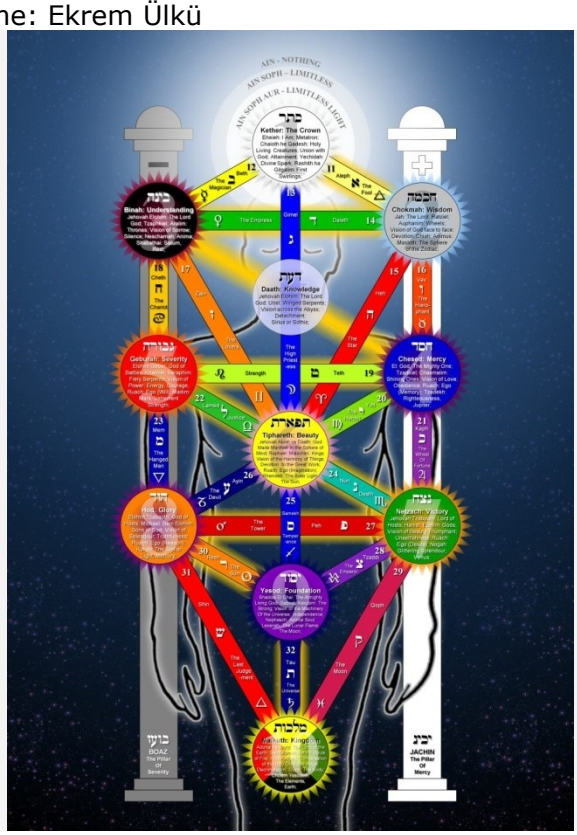

Tree of life – Alan James Garner Kabbala

- Başlangıç!

Adam ve Hayat ağacı aynı projeyi (taslağı) içerir. Bu düşünce (tasarım) kitabın ilk bölümü "Genesis"teki (Başlangıç) "Tanrı insanı kendi suretinde (tıpkısı) yarattı" formülasyonundan ileri gelmektedir. Kabalistik geleneğe göre Tanrı, Hiçlik mevcudiyetinin (Hakikatinin) -içinde Tanrının (karşıt olarak) her şey ve hiç olduğu- boşluğundan, tezahür etmemiş mevcudiyetin (Hakikatin) ilk oluşumunu (halini) yarattı. Bu sonsuz dünyadan, sonsuz ışıktan oluşan -ortasında ilk taç olarak adlandırılan boyutsuz bir nokta bulunan- bir alem kristalize oldu

(billurlaştı). Tezahür etmemiş mevcudiyetin bu üç oluş sureti, pozitif evren için negatif arkatasarım olacaktır. Bu pozitif evren, ışımanın arşetipik (ilkörnek) dünyasına doğru gelişmek için ilk taçtan (boyutsuz ilk noktadan) yayılmıştır. Bu tezahür tam olarak bittiğinde artık o, başlangıçtaki (ve) evrensel insan olarak adlandırılan Adam Kadmon'dur. Yaratıcının on görünüşünden ibaret olmasına karşın Adam, evrenin yaşayan bir kopyası ve yaratıcının yansıması olduğu için, içindeki birliğin ve işleyen bütünlüğün sembolüdür. Bu tezahür etmiş dünyada Adam Kadmon'un fonksiyonu, Hakikatin tezahür etmemiş yanına karşı sürekli bir karşıt güç vazifesi görmektir.
Bu süreç tam şimdidir, bu andadır, ve her bir an Evrensel Drama'nın değişime uyum sağlamasıdır (uyumudur). Bu denge sürecinin boyutu o kadar kapsayıcıdır ki, en muazzam kozmik olaydan boşluğun kıyısındaki en ufak olguya kadar bütün olanları içine alır. Onda (her şey) varlık ve (hiç) yokluğun kutupları arasında süzülen tüm Hakikat (varoluş, mevcudiyet) barınır. Her şeyden önce şunun üzerinde düşünülmelidir; göreli (rölatif) dünya hiç durmayan (son bulmayan) bir hareketle (devinimle) varolmaktadır, fakat buna rağmen mutlak, içine nüfuz eden bir suskunluk, sessizlik ve boşluk olarak her zaman onun içinde bulunur ve onu kapsar.

- Kabbalah

Kabbalah, Yahudiliğin içsel ve mistik görünümü olup, kutsal simgeleri, evrenin doğasını ve insanın kaderini Yahudi terimleriyle açıklayan bir öğretidir. Vahiy yoluyla tebliğ edildiğine inanılan bu bilgiler, ketumiyet geleneğine bağlı olarak, asırlarca dışarıya sızdırılmadan gelmektedir. Değişik yörelerde ve farklı çağların spiritüel ve kültürel gereksinmelerine göre, mitolojik ve metafizik formlar halinde periyodik değişimlere uğramıştır. Uzun ve geniş alana yayılan evren tarihi de Kabala'nın etkisini taşımaktadır.

- Manifestation

Tanrı Tanrıdır. Hiçbir şey onunla kıyaslanamaz. Tanrı Tanrıdır. Kabala'da Tanrı Ayın diye adlandırılır. Ayın'ın İbranice anlamı **"Yokluk"tur (hiçbir şey)**, Tanrı için ise varoluşun ötesinde olarak kullanılır. Ayın ne alttadır ne üstte, ne durur ne hareket eder, Ayın hiçbir yerde değildir. Tanrı mutlak (hiçlik) yokluk'tur. Ayınsof; sonu olmayan demektir. Tanrının her yerde olan ünvanıdır. Ayınsof, Ayın'ın bir'den sıfır'a kadar olan halidir. Ayınsof zaten varolmuş olan Tanrıdır, mutlak her şey'dir. Ayınsof'un özellikleri yoktur, çünkü varoluşta açığa çıkar ve varoluş aynı zamanda sondur. Kabala'nın sözel geleneği varoluşu şöyle açıklar; **"Tanrı kendini göstermek istedi."** Yazılı geleneklerde, varolmaktan önceki durum **"Yüz yüze devamlı bakmaz"**, tam özgürlük ise **"Tanrının her şeyi geri çekmesi"** yani Ayınsof'un geri çekilmesi, aynanın içindeki görüntünün dışarıya çıkması şeklinde açıklanır. Zimzum'un bu eylemi ise Rabbinicol (Bilgenin) söylediğinde gizlidir. Buna göre, Tanrının yeri dünyadır, ancak dünya Tanrının yeri değildir. Kutsal davranışlar aşağıdaki sembollerle ifade edilir: Örneğin, boşluğu çevreleyen Ayınsof veya sonsuz ışıktan yayılan huzmeler çevreden merkeze akar. Bu Kav veya kutsal arzu huzmeleri 10 değişik yayılma katmanından dağılır.
Başka bir bilge söyleyişine göre, dünya 10 kutsal sözle adlandırılır. Orta çağlardan beri bu 10 katman Sefirot olarak bilinmektedir. Sefirah sözcüğünün hiçbir dilde tam karşılığı yoktur, bunun kökü cipher ve saphire sözcüklerine dayanır. Bazıları Sefirot'u kutsal güçler ve kutsal akımlar olarak görür, bazıları da kutsal yönetimin alet ve araçları olarak niteler. Mistikler ise bunları Tanrının 10 yüzü, eli ve hatta elbiseleri olarak ifade ederler.
Sefirot arasındaki ilişki üç kapalı kutsal prensip tarafından yürütülür.

Bunlar yani Zahzarot;

· İlk isteğin gizli parlaklığı,
· Merhamet
· Adalet'tir.

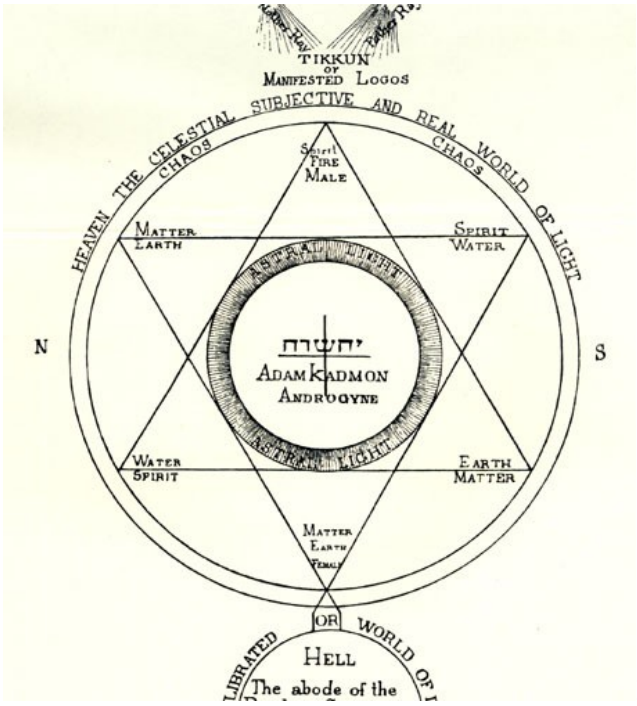

İstek dengeyi sağlar, Merhamet genişletir ve Adalet yayılmanın akışını zorlar. Böylece bunlar 10 kutsal davranışı kesin bağlı örnekler şeklinde organize ederler. Dördüncü olarak söylenen örnekse, her şeyin ortaya çıkmaya dayandığının modelidir (Paradigma). Bu da Tanrı'nın imajı olarak adlandırılır, fakat genellikle hayat ağacı olarak bilinir. Her sefirah, dönüşte bir zahzarot'un bölgesel etkisiyle yayılır, bu nedenle 10 sefirah'ı açığa çıkaran akım, şimşek çakması gibi zigzag şeklinde görüntü verir. Merkez noktadan (denge) sağ yöne (genişleme) ve sol yöne (zorlama). Bu yüzden Zahzarot, hayat ağacındaki diyagramda dikey sıralamayı yükseltir ki bunlar sütunlar olarak bilinirler. Eşitlikten (zerafet, istek) dolayı merkezde, merhametten (aktif güç genişlemesi) dolayı sağda, sertlikten dolayı solda. Karşılıklı ilişkiler dördüncüyü ağaca, tüm varoluşun altına koyarlar; ve böylece sefirotun özellikleri bilginin dallarında zaman dilimleri olarak görülürler. Bunların ana tanımı Tanrının sıfatları gibi olduğu halde, insan tecrübesinin zaman dilimleri olarak da tanımlanabilirler, çünkü biz Tanrının imajında görünürüz. İnsanın gelişmesi metodu Kabala'da sıkça geçer ve saf soyutlukların açıklanamadığı metafizik alanlarda bu sembolik dile rahatlıkla başvurulur. Boşluğun ucundaki ilk sefirah İbranice Keter (taç) olarak adlandırılır ve bu açığa çıkma olmuşu, olanı ve olacağı kapsar. Burası ilk yayılmanın ve son dönüşün yeridir. Kutsal sıfatının doğası gereği Tanrının adı olarak belirtilir ki bu geleneksel olarak **"Ben Benim"** şeklinde ifade edilir. Işık huzmesi dengenin bu noktasından yayılır, merhametin etkisi altında, güç ve genişleme ikinci sefirahı açığa çıkarır, bu da Hokhmah'dır (akıl, hikmet, bilgelik). Kutsallık ve insan aklının aktifliği, öz bilgisi insanoğlu tarafından deha, ilham veya vahiy olarak nitelenir. Üçüncü sefirah güç, şekil ve eylemsizliğin açığa çıktığı Binah'dır (anlayış). Bu pasif, yansıtıcı ve kavrama kapasitesi olan akıldır. İnsanda sağduyu ve gelenek içinde açığa çıkar. Binah solda olup güç sütununun başında bulunur, Keter'in altındaki denge sütununa temas eder, ağaçtaki bu noktada denge kesindir.

Bu nokta Ruah Ha Kodesh'tir, kutsal ruh olarak 3 yüksek sefirah'ın altını örter, ortaya, açığa çıkmamış olarak fakat açılmanın içinde yer alır. Ağaçta sefirah olmayan Daat (vahiy) ile işaretlenmiştir. Mutlaklık direkt olarak varoluşun içine girer. İnsanoğluna göre Daat, Tanrıdan başka bir yerden gelmeyen bilgidir. Daat sadece görünmekle kalmaz aynı zamanda bilinir de. Bu bilinme, Binah'tan gelen derin düşünmekten, yani aklın açığa çıkmasından bu yönüyle farklıdır. Yüksek sefirahların çocuğudur, yalnızca gözetlemek değil aynı zamanda olmak'tır. Işık Daat'ın hemen altından merhametin sütununa girer ve tekrar gücün sütununa döner ve bir sefırot çift olarak tanımlanır. Bu katta duygular hakimdir ve yüksek aklın farkıdır. Aktif ve iç duygunun Sefira'sı Hesed (merhamet), pasif veya dış duygunun Sefira'sı Gevurah'dır (adalet).

Bu sefirahların tamamlayıcı özellikleri olarak da Hesed'de aşk, hoşgörü, cömertlik ve Gevurah'da disiplin ve ayırdetme özellikleri söylenebilir. Bu duygusal katta, karşıt sefirotik prensiplerin operasyonu sırasında yönlerden birine ağırlık verilmesi günlük yaşantıda kendini açığa vurur, her insanın yaşamında buna göre hüküm (Gevurah) veya merhametin (Hesed) etkisi izlenebilir.

Parlak ışık, merhametin (Hesed) geniş hoşgörülü yönteminden hükmün (Gevurah) yapıcı yöntemine girer ve tekrar dönerek aşağı dereceye geçer, burası denge'nin sütunudur. Burada merkezi sefirah olan Tiferet (güzellik, süs, ziynet) vardır. Bu ağacın kalbidir ve direkt olarak merhamet ve güç sütununun tüm sefirahlarıyla ilişkilidir. Merkezdeki Tiferet kalplerin kalbidir. Merhamet ve hüküm ile birlikte, kutsal ruhun üçlemesini oluşturan merhamet-hüküm-ruh (güzellik), yüksek sefırahlar olan hikmet ve anlayışla birlikte Tanrısal Ruhun büyük üçlemesini yaparlar ve bu üçlemenin ortasında da Ruah Ha Kodesh vardır. İnsan psikolojisinde Tiferet "kendi" dir, şahsın çekirdeği, esasıdır. Ancak bu, günlük benliğin arkasındaki Ben'dir. Adalet (Gevurah), Merhamet (Hesed), Anlayış (Binah) ve Hikmet (Hokhmah) yüksek merkezlerinin genelde pek farkında olunamayan etkilerini odaklar.
Tiferet'in (güzellik) altından, parlak ışık ile tamamlayıcı özellikler ortaya çıkar. Bunlar da

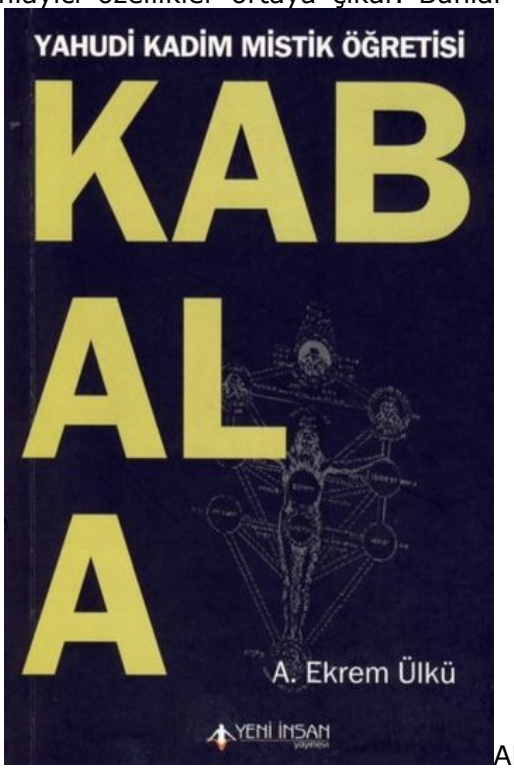

merhamet ve güç sütunlarında en alttadır. Aktif genişleyici taraf Nezah (zafer), pasif ve sıkıştırılmış taraf ise Hod'dur (ihtişam). Geleneksel olarak bu özelliklerin İbrani isimleri zafer ve parlaklık (görkem) olarak tercüme edilir. Bu kutsal değerler Tanrının misafirleri rolünü üstlenirler ve kutsal isteği yapmak üzere gönderilirler. İnsanda vital-psiko-biyolojik olaylar olarak görülür. Bunlar aktiflik, içgüdü ve atılganlık Nezah (sonsuzluk) veya pasiflik bilme ve kontroldür Hod (yansıma).
Denge sütununda ve bu iki pratik sefirotun arasında ve altında Yesod (temel, asıl) vardır. Peşpeşe giden diğer sefirotlar gibi o da daha öncekileri kapsar ve bundan dolayı birçok özelliklere sahip bir komplekstir. İlki üretken oluşudur. Görüleceği gibi bu noktadan itibaren ağacın devamı (gelecek ağaç) ortaya çıkar. İkinci olarak geri dönüşlüdür (yansıma) ve burada doğrudan Tiferet'in (güzellik) altındadır. Resmin resmi (imajın imajı) olarak kavranabilir ve ağaç kendini görür, Yesod asıl ayna içindeki aynadır. Bu iki tamamlayıcı görev şunu ifade eder: Onun temeli (kaynağı) saf ve sağlam olmalıdır, bundan dolayıdır ki seksüel saflığın (temizliğin) iç manası bu sefırah ile bağlantılıdır.
Bizde ise **Ego ve Şuur**'un alt bölümüne tekabül eder, burada biz kendimizi görürüz. Bir insanın kendi gerçek değerlerini diğer insanlara gösterebilmesi ancak Tiferet'e projekte olmasıyla olanaklıdır. Dünya hakkındaki idraklarımızın çoğunluğu ve irade-istek ile ilgili aletlerin çoğunluğu burada yerini alır. En alttaki sefırah Malkut (krallık), Keter'in (taç) tamamlayıcısıdır. Burada parlayan ışık yere iner ve Tanrının madde içindeki varlığı olan Şehina'yı tesis eder. Ağaç tamamlanmıştır. Kök, gövde, dallar ve meyve, ağacın varlığa ulaşmasını sağlar veya irade, akıl, kalp, vücut veya tanrısal istek, tanrısal akıl, tanrısal kalp ve tanrısal vücut olarak da ifade edilebilir. Dört unsur yani toprak, su, hava ve ateş insan bedeninde de bulunmaktadır ki bunlar aynı zamanda Malkut'un dört katmanıdır; **katılar, sıvılar, gazlar, ve radyasyonlar** olarak, işte bizi canlı tutan bunların birbiriyle reaksiyonlarıdır. Buraya kadar Sefirot'un genel temasını görmüş bulunuyoruz. Sefırot'un üçü aktif olan sağ taraftaki Merhamet sütununda, diğer üçü pasif olan sol taraftaki Güç sütununda ve diğer dördü

(sefırah olmayan Daat da dahil olmak üzere) merkezdeki Denge ve Zarafet sütununda yer alır. Bunların ilişkileri zigzag şeklinde ya da daha gerçekçi olarak 22 alanda gösterilir, bunlar üçlülerin oluşturduğu üçgenler (konfigürasyon) şeklinde konumlandırılabilir.
Yukarıdaki açıklamalardan en ince metafızik ve mitolojik şekillendirme çıkar. Değişken sefirot takım yıldızlarının çalışması birçok bölümlerden oluşmuştur ve her sefirahtaki anlık dinamizm, minyatür ağacın damarlarındaki özsu akışına benzetilebilir. **"Rabbi İshmael der ki; bütün arkadaşlar (inisiyeler) onu, evinin ortasında ister aşağı, ister yukarı gidebileceği ve kimsenin onu engelleyemeyeceği bir merdiveni olan bir adama benzetirler."**
"Öğretisi; saklı kitap, dengede tartılanı anlatan kitaptır, bunun için önceden bir denge (evren) vardır. Yüz yüze devamlı bakmaz." (Zohar XIII. yy.)
"Yokluktan 10 Sefırot. Dokuz değil on. Onbir değil on. Aklınla anla ve aklında anla, soruştur ve anlamları hakkında uzun uzun düşün, böylece yaratıcı tahtına döner." (Sefer Yezirah, Babylonia VI. yy.)

- Dört Dünyanın Sembolizması
Hayat ağacı belirmenin (türemenin) kutsal dünyasını teşkil eder ve varoluş ilk önce buradan başlar. Bu dünya Azilut'tur. (Azilut İbranice yakınlık demektir.) Azilut dünyasının doğasında, varolan bütün dinamikler ve kurallar tam olarak mevcuttur, çünkü orası saf iradenin (isteğin) olduğu yerdir. Kutsal varoluş, büyük kozmik çemberlerin dizilişi boyunca yaratılış, en yüksek gök kubbeden en küçük parçaya kadar uzayda halka halka yayılacaktır. Sonsuzluktan şu ana, çağlardan haftalara ve oradan da günlerin sonuna vardığı zaman her şey tam olur. (Uzayda ve zamanda hareket olmadığı sürece hiçbir şey olmaz ve olmayacaktır.) Isaah'a göre **" Herkes benim adımla çağrılana dek ki ben onu zarafetim için yarattım, ona şekil verdim yani onu yaptım".** Çağrılmak, yaratılmak, şekil vermek ve yapmanın dört evresi, kutsal kitapların ve Kabalanın içinde sık sık yinelenir, bunlar en eski hayat ağacında (Azilut'ta) bulunurlar ve sembolik olarak ağacın kök, gövde, dal ve meyveleri ile ifade edilirler. Bu dört evre Tetragrammaton (dört kutsal harf) veya Tanrının en özel ismi YHVH 'nin dört harfiyle de açıklanabilir. Dört dünya aynı zamanda en alt sefirah olan Malkut (Krallık) ve tüm sefirahların kaynağından çıkışlardaki 4 evreyi de simgeler.
Örneğin:
1. Katman ateş ile birleşmiştir, Keter'e en yakın olandır ve sembolik olarak da saf istek'tir (irade). Tanrısal Çağrı.
2. Katman (dünya) hava ile birleşmiştir. Akıl'dır. Tanrısal Yaratma .
3. Katman su ile birleşmiştir, duygusal vurgulama olarak belirtilmiştir ve değişen biçimlerdir. Tanrısal Şekillendirme.
4. Katman toprak ile birleşmiştir, hareketin dil 'idir. Bu daha önceki evrelerin pratik tamamlanmasıdır. Tanrısal Yapma.

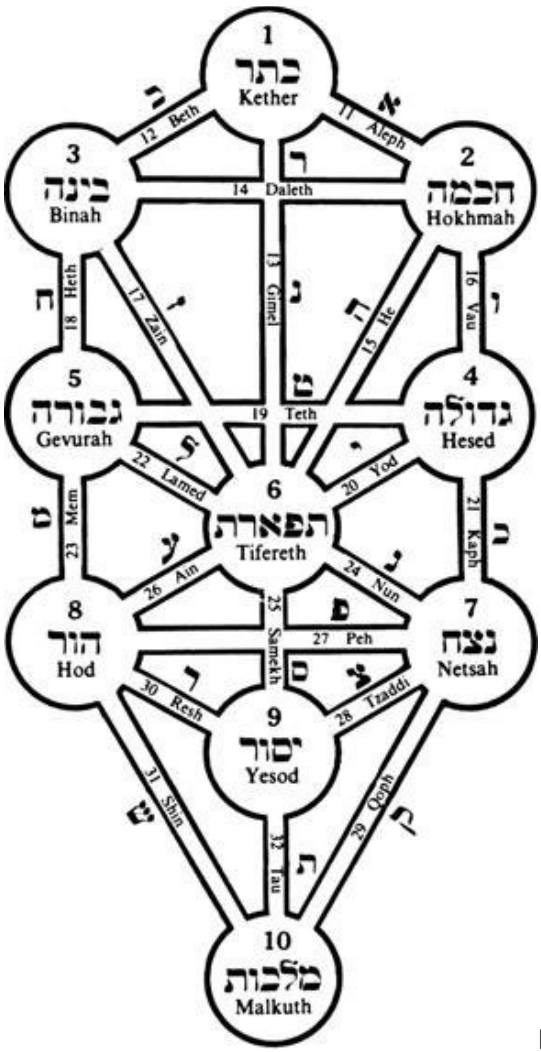

Her katman bir üsttekinin özelliklerini ve aktivitelerini kapsar, böylece her alttaki katman da daha kompleks ve kaynaktan daha uzaktır. Azilut kendi içinde tamamıyla realize olmamıştır (gerçekleşmemiştir). Öyle ki, bu bir eve sahip olmaya benzer, düşünülmüş ama henüz prensipte karar verilmemiştir. Şekil olarak dizayn edilmiş ve projenin tohumu oluşmuştur. Azilut'un doğasında varolan dört evre gibi bunlar kendilerini dört büyük kademede gösterirler, her biri kendi içinde bir dünyadır. Yaradılışın kozmik oluşumu (hava) Beriah'tır. Azilut'ta (ateş) düşünülen, Yetzirah'da şekillerin (sıvı) olma dünyasıdır, hareketlerin (katı) dünyası ise Assiyah'tır.

Her katmanın (tabakanın) kendi ağacı vardır, her dünya kendi içinde Azilut ağacının oluşumunu ve her biri kendi içinde kendi gerçekliğini taşır. Bu idrakın merkezi ile bir dünya ve diğerleri arasındaki ilişkinin anlaşılması Kitab-ı Mukaddes'te İbrani bahislerinde konu edilir. Tevrat'ta "benim ismimle çağırın" sözü Azilut'un özüdür, bu sözün anlamı şudur: Her sefirah bir diğerini bir Tanrı ismiyle bağlar.

Keter (taç)'in ismi Ehyeh Asher Ehyeh'dir, Ben Olan Ben veya Ben Benim demektir. Bu bütün varolanların başlangıcı ve sonudur. Hokhmah (hikmet) ve Binah (anlayış), YHVH ve Elohim'dir. Eski inanışa göre bunlar Merhamet ve Tanrının görünüşüdür. Tiferet (güzellik), YHVH Elohim adıyla anılır, yukarıdaki üç sefirahın alanlarının merkezinde yer alır ve Tanrının yaratıcılığıdır.

Sefirotun diğerlerinin de kendilerine ait isimleri vardır. Genesis'in (yaratılış) açılış cümlesine dayanarak diğer sefirahların adları bazı kabalistler tarafından Elohim olarak kabul edilir. Baraşit Bara Elohim cümlesi başlangıçta Elohim yaratıldı demektir. Elohim sözcüğü çoğuldur ve burada yaratılma oluşumu Tanrının özellikleri olarak başlar, kutsal isimler olarak somutlaşır ve yaratılış dört olarak adlandırılır.

Genesis'in ilk bölümü, yaratılışın daha önce var olan Kutsal dünyadan (hayat ağacının kökü) açılımı olarak anlaşılmalıdır (fılizlenme). Bu konu, Yahudilerin ekzoterik kozmogonisinde (evrenin oluşumunu inceleyen bilim) sıkça rastlandığı halde, İncil'le ilgilenen kişilerin çoğu tarafından halen bilinmemektedir.

Yüzyıllardır tartışılan **"yaratılışın yokluktan 4'e gelmesi"** olayı, bu konunun kapsamına girmektedir. Bu tartışmalar, daha önceden var olan kutsal yayılmanın bilinmemesinden kaynaklanmaktaydı. Daha önceki varoluş açıklaması ise **"Tanrı evreni yaratmadan, şekillendirmeden ve yapmadan önce Tora 'ya (öğreti) danıştı"** şeklindeydi.

Yaratma, iradesinin oluştuğu zaman başladı, yahut Ben Benim dediği zaman başladı, bu çağrı Azilut ağacının kalbinden yayılır ve Azilut ağacı Tiferet'tir. Burada yaratıcı Tanrı, Azilut'un üç aşağı katmanından yeni ağaç ve yeni dünyayı yaratır, şekillendirir ve yapar. Beriah'ın bu dünyası **Kitab-ı Mukaddes**'e göre yaratılışın 7. gününde açılmıştır.

1. günde Nezah, Hod ve Malkut'un oluşturduğu Azilut üçlüsü, Beriah ağacının en yüksek üçlüsü olur. Bunlar yaratıcı hikmet, anlayış, güzellik veya Hokhmah, Binah ve Tiferet'tir. Yaratılışta bu olaydan şöyle söz edilir. Gökkubbenin yukarıdaki sular ve aşağıdakilerin arasında bölünmesidir, buna bölünmüş dünya denir. Sonraki 5 gün yaratılış ağacının adım adım açılmasıdır. Her katman sefirahlara bağlanır. Bu, yaratıcının en alttaki Beriatik sefirahda (Malkut-Kingdom) son günde dinlenmesine kadar sürer. Böylece iş mükemmel bir şekilde biter. Kabalistler buna Edom'un Kralları adını verirler. Edom'un Kralları, Kitab-ı Mukaddes'e göre, İsrail'deki krallardan önce hüküm sürmekteydiler. Söylendiğine göre, onların başarısızlık nedeni, bir sütunun veya bir sefirahın aşırılığıydı. Başlangıçtaki yaratılış, ancak dengede olursa başarılıdır. Yaratılışın (Genesis) 2. faslında tüm olay tekrarlanmış gibidir. **(Ayet 1:27 ve Allah insanı yarattı: 'Vayivra Elohim et ha adam')**

(Ayet 2:7 ve Allah insana şekil verdi: 'YHVH Elohim vayitzer et ha adam')

Edebi olarak, şekil verdi ve yarattı kelimeleri arasında çok fark vardır. 2. bahis sefirotik ağacın diğer ve daha kompleks işleriyle ilgilidir. Buna da Olam ha yezirah denir: şekillenme dünyası. Bu dünyanın özelliği devamlı değişen fenomenlerdir. Tanrısal irade ile yaratmanın dinamiğinin birlikte çalışmasıdır. Bir fikir olarak dizayn bölümünde, mimarın isteği (Azilut), yaratmak için karar verme (Beriah) ile karşılaştırılabilir. Beriah'da yapının inşasından önce detaylar belirlenir. Yezirah, farklılık ve karmaşıklığın egemen olduğu yerdir. Burada yaratıkların Beriatik ruhları değişik katmanlarda yer alır ve onların türleri burada belli olur (at, köpek vb.). Yezirah dünyası Eden bahçesidir, burada hem erkek, hem de dişilik özelliği olan (Androgynous) insan yaratılmıştır (Genesis 1:27). Beriah'da cinsiyetler kesinlikle belirlenmiş, adem ile havva olarak ayrılmıştır ve erkeklik ile dişilik yansımaları diğer sütunlara yayılır.

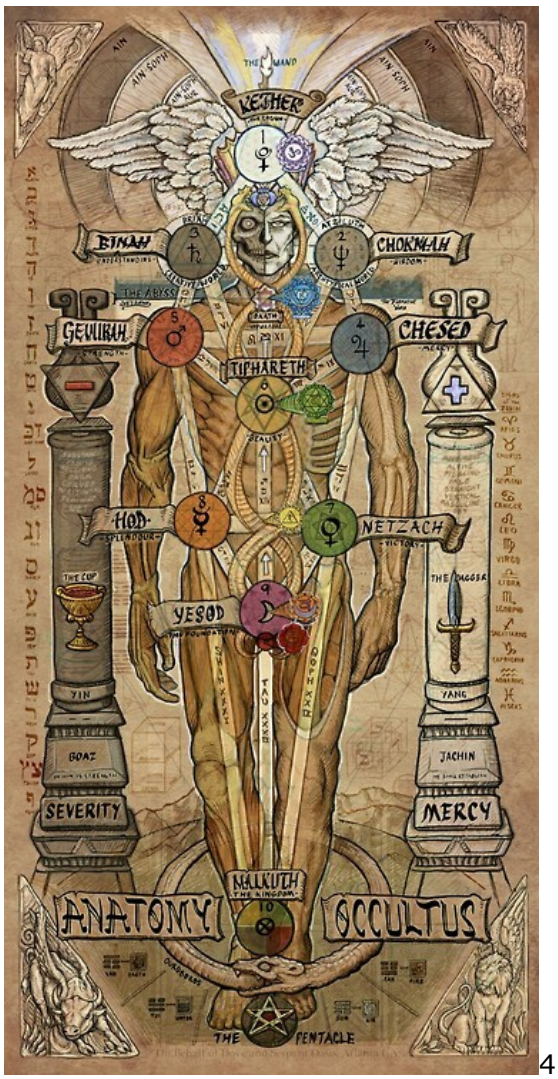

4. Dünya Assiah'dır, bir üstteki alttakini üreterek, yani Yezirah dünyasından ortaya çıkar. Genesis bu konudan "Eden'den akan ırmak" olarak bahseder. Hayat ağacının içinde doğal olan dört katmanın ve ayrılmış dört dünyanın da tekrarıdır. Yapmanın veya element ve hareketin bu en alt dünyası, bizim adem ve havva olarak yaşadığımız dünyadır. O kendini evrende ortaya çıkarır ve biz onu duyularımızla deneyleriz. Bu deneyleme onun katılığı, sıvılığı, gazlığı ve radyoaktif özellikleri iledir. Bu da güç ve şeklin, sol ve sağ sütunların özellikleridir. Bunlar fenomenlerin doğal kanunları altındaki etkileşimlerinden daha fazlasının farkındadırlar ve tüm varoluşun içinden geçen yüksek dünyaların fiziksel alanları olarak görülürler. Bazı fizikçiler atomaltı çizelgeye dayanarak, bütün bu sonsuz galaksinin ardında başka tür bir evren bulunabileceğini söylerler. Bu belki katı olmayacaktır veya bir bilimsel kozmos olabilir. Şu andaki en dünyevi görüş, doğal dünyanın bilgisini taşıyan diğer boyutların bilincinde olmak ve bunu doğaüstü bir realite içinden geçirmektir.

Dört dünya varoluşun her yerine sinmiştir. Şematik olarak, Yakub'un el merdiveni ile bir dünya ağacının sonsuz yapısından yükselmesi olarak görülebilir. Böylece Tanrının iradesi ve bütün varolanları birbirine bağlayan akış, yayılan her şeyin içindedir. Her durumdaki yüksek dünyanın tabanı alttaki dünyanın Vahiy (Daat) olarak temelini oluşturur. Bu planda görülür ki, sefirotun sıralanışı, eksen üzerinde açılışı ve böylece bu uzun hat, yahut Tanrısal iradenin Kav'ı bütün dünyaların etrafını sarar. Dört dünya birçok şekillerde gözlenebilir. Aynı merkeze ait geometrilerden (biçimlerden) ademin antropomorfik benzerliği veya salonların veya bahçelerin kutsal tepelerinin ardarda gelmesi gibi. Şu unutulmamalıdır ki, hiçbir imaj gerçeği zaptedemez; bir portrenin, ne kadar derin anlamı olursa olsun, bir kişinin yalnızca bir görünüşünü yakalayabildiği gibi. Kabala, gerçeklik konusunu açıklayan tüm formları değiştirmiştir. Onun amacı varoluşun bir imaj haline getirilmemesi ve bir sonsuzluk olarak düşünülmesidir. Ne yazık ki Ortodoksluk bu prensibi hiç anlayamamış ve çoğu zaman gereksiz formaliteler uygulamıştır.

Bu dünyanın sakinleri olarak Tachutonim hakkında da birşeyler bilmemiz gereklidir. Tachutonim, Assiyah veya doğa krallığının altında oturanlar, biz kendimizden geçtiğimizde, bizim yukarı dünyalardaki parçalarımızdır. Elyonim, yani yukarıda oturanlar, normal duyularla hissedilemez, fakat mantıki olarak varlıkları farzedilir ve insan doğaüstü bir müdahaleyi denerse bunu hissedebilir. Yukarı dünya, başka realitelere göre ayarlanmış yaratıklarla doludur. Bu yaratıklar Kabala'da melekler ve başmelek olarak gösterilmiştir. Veya balık ve kuş olarak gösterilir (Genesis 1:26). Bunlar şekillenmenin Yeziratik dünyasında yüzerler, yaratılmanın Beriatik dünyasında uçarlar.
Kozmik resimi (biçim) tamamlamak için Kabala'da Kelippot veya kabukların dünyası olarak bilinen bir konu vardır, bu şeytanın veya tahrip edici varlığının yaratılmış evrende tanınmasıdır. Geleneğe göre, bir önceki dünyanın kalıntıları, halen varolan yaratıcı tarafından ayıklanmıştır. Bunların görevleri, her iki makrokozmik ve mikrokozmik katmanlarda, iyiliği denemek ve anlamını kanıtlamak için müdahale etmektir. Şeytani güçler kötülük olarak ortaya çıkar, fakat Job'un kitabında görüldüğü gibi Şeytan (deneyici) Tanrının oğullarından biridir. O kozmik görevli olarak Kaos'un güçlerini evrenin dengesini bozmak için kullanır. Bu eylem aşağı üç dünyanın katmanında olur ve tam olmayan şeylerin tamamlanmasını sağlar. Bu şeytani yaratıklar, veya Scheddim, insanlık için korkunç bir zıtlık oluşturur ve bu da insanların akıllarını çabucak etkiler. Bundan dolayı Adem Tanrının görüntüsü olarak serbest iradeye ve seçime sahiptir. İyiliği ve kötülüğü yayar, bu da insanoğlunun diğer ayrıcalıkları ve görevlerinden biridir.

- Adam (Adem)

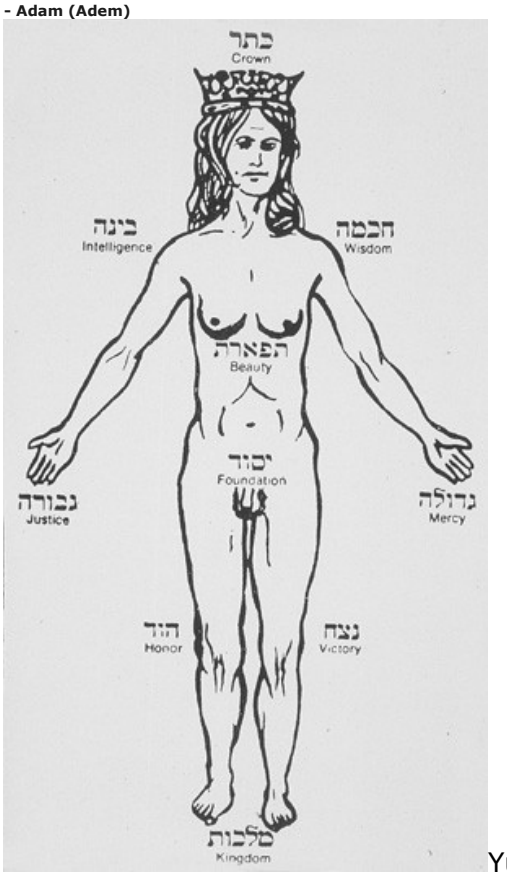

Yüzyıllar boyunca Azilut'un kutsal dünyası çeşitli başlıklar ve yollarla anlatılmıştır. Bazı rabbiler (öğretmenler) Azilut'u ışığın elbisesi olarak görmüşlerdir. Tanrı bununla kutsal varoluşu sarar. Bazıları bunu Shemna Me Forash olarak simgeler, Tanrının en özel ismi YHVH'nin dört harfiyle sunarlar ve Tanrının görkemi (şanı, ünü, şerefi) olarak adlandırılır. Kabalistik tarihin bir noktasında o, büyük ve parlak bir insan imajı üstlenir ki bu insan Kabod `dur. Kutsal adam, peygamber Ezekiel görüntüsü içinde ortaya çıkar.
Ezekiel, 4 dünya ile bir arabanın (Yetsirah) üzerine yerleştirilmiş taht (Beriah) üzerinde oturan adamın (Azilut) benzerliğini görmüştür. Bu araba, dünya (Asiah) üzerinde dönmektedir. Başlangıçta var olan Azilutik adam, 10 sefirotun yerleştirilmesinde 4. olarak (bizim olduğumuz gibi) ifade edilir. Böylece başlangıcın ademinden önce de bir adem yaratılmış ve şekillendirilmiştir, onun adı Adam Kadmon'dur. O Tanrının 4 yansımasından birincisidir ve yayılma varoluşa, kutsallık maddeleşmeye dönüşmüştür, ancak bunlar sürecin

sonunda tekrar birleşeceklerdir. Adam Kadmon insan şeklinde tasarlanmıştı, o kutsal olan yansıma görevini yerine getirebilmek için gereken her şeye sahipti, o hem ayna hem de izleyendir ve kendi özgür iradesine, akla, duygulara ve yapabilme gücüne sahiptir. Hepsinden önemlisi Adam Kadmon kutsallığın bilincindedir. O, 4. olmasına rağmen kendi halinin farkında değildir. Denizde yaşayan balığın denizin farkına varmaması gibi. Sadece birkaç nesil sonra o kutsallığın görünüşünü bütün dünyalarda deneyleyecektir. Böylece bu kutsallığı kendinde ve Tanrının yüzü olan evrende algılayacaktır. Bu yansıma, her aynada olduğu gibi sadece bir görüntüdür, hiçbir zaman gerçek değildir, direkt ilişki yalnızca Grace (Zerafet, lütuf) yoluyla veya bütün halkanın tamamlanması ile olur. Her ikisi de yayılmadan çıkar ve Teshuvah veya tövbe yoluyla kaynağına döner.

Adam Kadmon'un bütünlüğü sefırahlara dayanır. Hayat ağacı taç'tan aşağı doğru büyüdüğü halde Adam Kadmon ayakları üzerinde durur. Kafasının üzerinde Keter (taç) vardır, iki yanında Hokhmah (Hikmet) ve Binah (Anlayış) sefırahı bulunur, bunlar beynin iki yarımküresine bağlanırlar. Bilginin sefirah olmayanı Daat onun yüzünde ve boğazında yer alır, burası onun gördüğü, duyduğu, kokladığı ve konuştuğu yerdir. Kalbin sefirahı Gevurah (Adalet) ve Hesed (Merhamet) göğüs kafesinin solunda ve sağında bulunur. Merkez sefirah Tiferet veya nefs, mide üstündeki sinir ağında **"Timus"** yer alır. İki alt ve dış fonksiyonlu sefirah Hod (İhtişam) ve Nezah (Zafer) bacaklara bağlanır ve Yesod (Temel) genital "üreme" bölgesinde, Malkut (Krallık) ayaklarda yer alır. Adam Kadmon genellikle ama her zaman değil, arkadan resimlenir, çünkü Musa gibi o da Kutsal görüntüyü görmüştü. **(Exodus 33:20, Yüzünü göremezsin, çünkü insan beni görüp de yaşayamaz.)** Bu durumda, aktif ve pasif taraflar, belkemiği sütununun sağında ve solunda kendi doğal durumundadırlar. Diğer dinler Adam'ı Tanrının görüntüsü, aynı zamanda kutsal bir çalışmanın modeli olarak düşünmüşlerdir.

Kabalistler de bunun dışında değildir ve gizli özdeyişi **"Ne kadar yüksekse o kadar alçak"**, **makrokozmos** ve **mikrokozmos** ile ilgili çalışmalarında izlemişlerdir. Kutsal adam Adam Kadmon'un dışında, yani Azilut'un dışında, 6. günde yaratılmış olan Beriatik Adem gelir. Hareket, Yesod'un veya yaratılış ağacının temeline odaklandığı zaman, Yahudi efsanesine göre bu Beriatik Adem, bütün yaratıkların sonrasında yaratıldı, böylece alçakgönüllü olacaktı. Kabalistik görüş: **Diğer bütün yaratıklar istisnasız olarak (melekler ve baş melek dahil) Azilut'un Adem'ine dayanır ve bunlar tamamlanmamış olarak bırakılmışlardır, yalnızca Beriatik Adem kutsallığın tamamlanmış bir görüntüsüdür.** Efsaneye göre, **"Melekler arasındaki kıskançlık ve anlaşmazlık nedeniyle, bunlardan insanın üstün olmasını kabul etmeyenler (Lucifer, Şeytan), insanın üzerindeki kötülük veren kaotik güçlerin liderliği görevine getirilmişlerdir."** Yaratılıştaki bu ayaklanma Adem'in inişinden önce, ayrılan dünyalardan birinin kutsallıktan ayrılması ve üzerinde yaşayanlara çok az bir özgürlük tanınması ile zaten başlamış, bu ayaklanmanın kötü riski de kozmik plan tarafından düzenlenmişti. Efsanelere göre, kutsal isim olan **"El"** her meleğe Tanrı tarafından verildiği için, hiçbiri Tanrının istediğinden daha fazla güce sahip olamaz. Böylece her kutsal varlık görevine bağlıdır, örneğin Shalpiel (kar meleği) sadece kar ile ilgilenir.

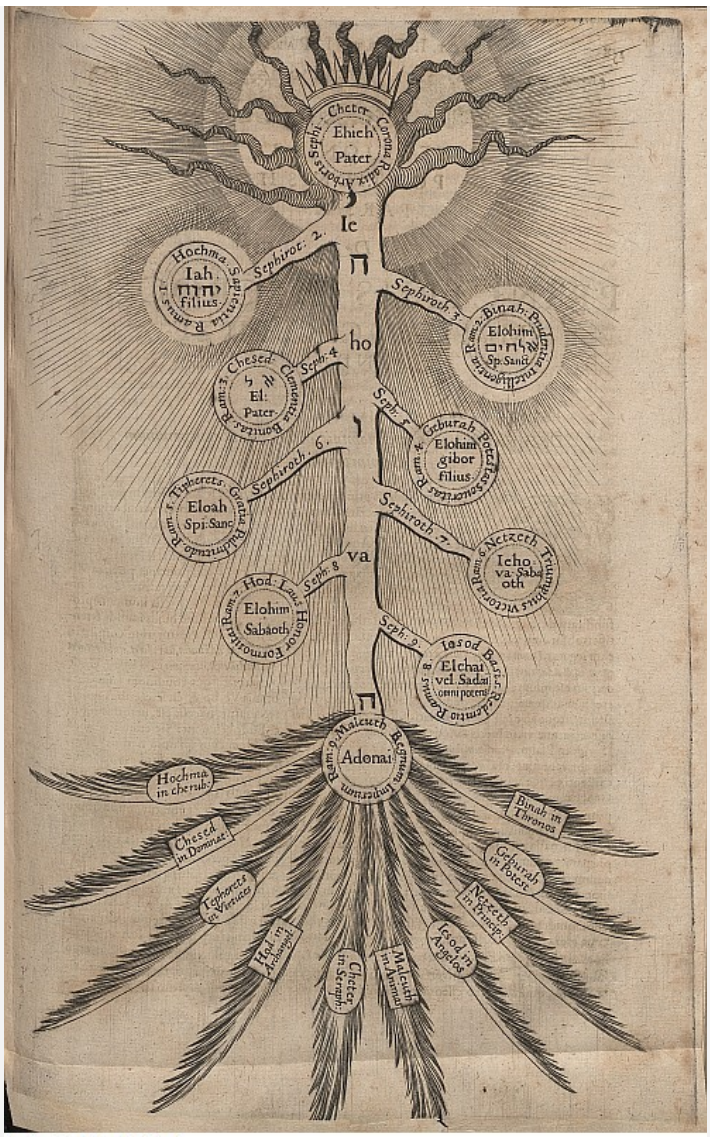

Quelle: Deutsche Fotothek

Theosophie Philosophie Judentum Kabbala

Beriah'daki Adem, şimdi ruh katmanında ayrı bir varlığa sahiptir, hala yargılanmamıştır ve böylece Tanrının görüntüsünün yayılması, dördüncüyü, şekillenmenin üçüncü dünyasına (Yetsirah, Eden) getirmiştir. Burada, bölünmüş fakat bağlı olan dişilik ve erkeklik özellikleri, kendi aktif ve pasif rollerini alırlar veya bazı kabalistlerin dediği gibi Adem'in ruhu ile Havva'nın özünün ilişkisi açığa çıkar. Putların dünyasına (Idyllic world) davetsiz olarak gelen misafirin (şeytan), onları koyulan tek kuralı çiğnemeye teşvik etmesiyle, yaratılış dünyasının bilgisiyle, hayat ağacının meyvesini yeme olasılığı sınanır ve daha aşağıdaki maddesel dünyaya gönderilerek onlara elbise verilir (Genesis 3:21). Burada onlar birçok kurala uymak zorundadırlar. Şimdi evren bağıntılı olarak onların özgürlüklerinin sınırlanmasıyla korunmaktadır, çünkü onları daha büyük sorumluluklar beklemektedir. Mitolojik şekilde bu, bizim dünyaya inmemizin bedelidir. Bazı kabalistler bu olayı Tanrı tarafından öngörülen bir düşüş olarak görürler. (Örnek: Bir ana babanın, çocuğun öğrenebilmesi için hata yapmasına izin vermesi gibi). Bu şekilde Adem, bütün varoluş katmanlarını denemiş, aşağı ve yukarı giderek ilk Eden'i aramaya başlamıştır. Eden'den sonra da yaratılış cenneti ve Kutsal tamlığı.
Kabalistik gelenek, duruma göre bireyler olarak kısıtlanmamız ve kökenimiz hakkında detaylar içerir. Buna göre, her birimiz "Adam Kadmon"un Azilutik bedeninde vardık, yani biz yaratılış başlamadan önce de varoluştaydık. Yaratılış, bizim bireysel kaderimizi belirlemek içindir. 4. dünya tamamlandığı ve eyleme geçtiğinde, her insan mevcudiyetinin kutsal parçası, yaratılmış ademin (Beriatik) hücreleri şeklinde dağıldı. Saf ruhun krallığında, Beriatik cennette biz, ruhlarımız define evine gönderilinceye kadar masumiyet içindeyizdir. Doğamızın farklılaşmış parçası ki, bu Azilut'un kutsal kıvılcımı olarak adlandırılır, aşağı inmek ve Asiyah'ın fiziksel evreninde insan şeklini almak için uygun zamanı bekler. O an gelince, biz önce en yüksekteki tarafından çağırılırız, o bize götürmemiz gereken görev ve

armağanlarımızı verir. Bu bizim kaderimizdir. Aşağı inmek için bir isteksizlik gösteririz ki, (Bir kabalist bunun için 'gözyaşı ırmağı' demektedir) buna karşılık cevap her zaman aynıdır: "Sen bu yüzden çağırıldın, yaratıldın, şekillendirildin, yapıldın."
Bir geleneğin bize anlattığına göre; bir çift seksüel birlik içindeyken, çocuklarının görünmeyen varlığı onların üzerindedir. İşte böylece Beriatik bedenin oluşumu konusu ortaya çıkmıştır. Ruh ve Yeziratik beden veya öz (soul) bu dünyanın embriyonik, Asiatik bedenine bağlanır, fetus büyüdüğünde insan olacak kişi bir deriyle kaplanır, detaylı açıklamalar gebeliğin bu fiziksel döneminde bebeğin (kişinin), kendi gelecek yaşamını, karşılaşacağı insanları ve gideceği yerleri gösterir. O aynı zamanda, diğer kişilerin ölümden sonraki yaşamlarını ve onların bireysel olarak performanslarına göre, alçak veya yüksek katmanlarda bulunduğunu bir an için görür. Böylece artık masumiyet hali geçmiştir ve deneysel yaşam gebelikten insan oluşumuna kadar sürer. Çocuk doğduğu zaman, doğumdan önceki hal yok olur ve kişi bir bebeğin fiziksel yaşamının ilerlemesiyle, yukarı dünyalar ile ilgili anılarını unutmaya başlar. Zaman zaman o, bir anlık, geçmiş anıları hatırlayacaktır, daha sonra gördüğü sahne veya kişileri daha sisli bir şekilde hatırlayacaktır. Karşılaşacağı kişilerin de kozmik plan içinde yer alan kendi kader ve yazgıları bulunmaktadır. Bir örnek vermek gerekirse önceki yaşamında tanışan iki kişi, karşılaştıklarında birbirlerini tanır gibi olurlar. **"İnsan cennetteki ve dünyanın aşağısındaki her şeye sahiptir. Göksel (Tanrısal) olduğu kadar, yersel yaratıktır da, bundan dolayı öncelerin öncesi, insanı kendi kutsal yayılması olarak seçmiştir. Ademden önce hiçbir dünya varolamazdı, çünkü insan figürü her şeyi kapsar ve her şey onun erdeminde varolur." (Zohar, İspanya XIII. yy.)**

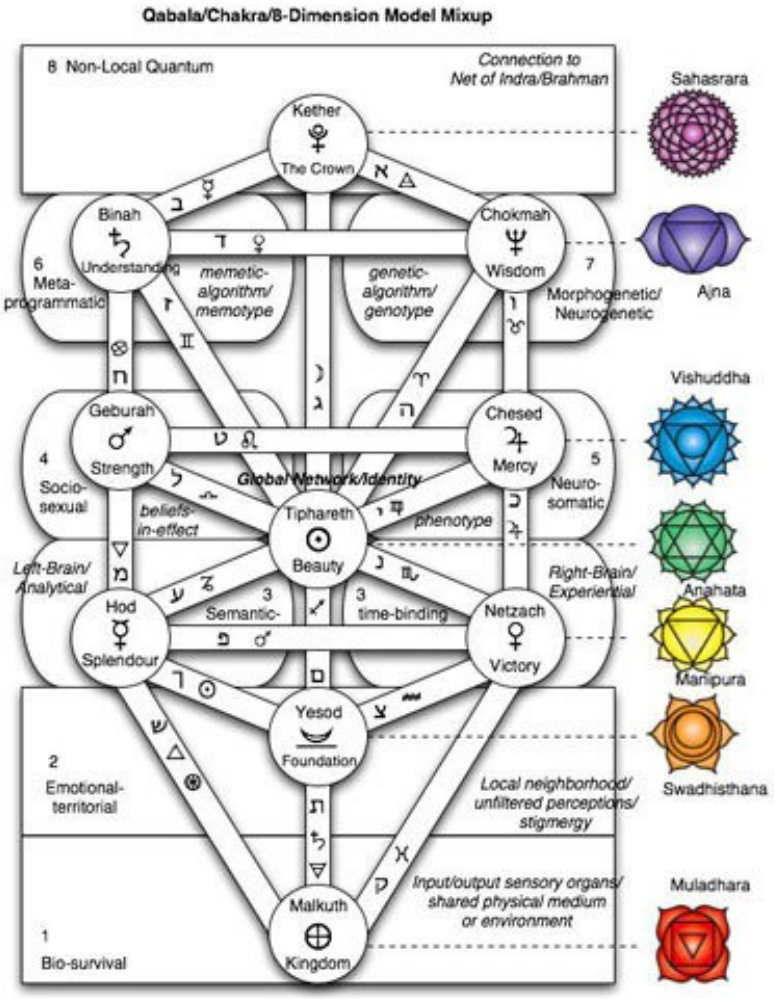

Doğal krallık içinde doğmuş bulunanlar, yani belli kurallar altında yaşayanlar (mineral maddelerden oluşmak, yemek yemek, hareket etmek ve diğerleriyle hayvan gibi ilişki kurmak), bütün 4 dünyanın da altına inmişlerdir. Olgunlaşıp yaşamın değişik aşamalarından geçmiş kişi bundan sonra yavaş yavaş yukarı dünyalara yükselmeye başlar. Bu yükselme önceki zigzag doğrultusunda işler. Böylece o önce bedenini veya Malkut'u, fetus aşamasında geliştirir, daha sonra benliğini (Yesod) bebeklikte, daha sonra öğrenme kapasitesini (Hod) çocuklukta, daha sonra da gençlikteki aktivitelerine bağlı olarak (Nezah)'ı geliştirir. Kendi bilinçlenmesinin (Tiferet) aşamasına ulaşmasında (yaşamın aslı) o gelişmesini durdurmayı ve geri kalan hayatını tekrarlamayı ve

bir alttaki sefirahın zayıf kalan yerlerini güçlendirmeyi seçebilir. Zihnini Malkutyen materyalizmi ile meşgul eden bir insan, Yesodik egoizmi, Hod'un akıllıca oyunlarını veya Nezah'ın nefsani mutluluklarını seçebilir. Kendi iradesini yükseltme ve geliştirme durumunda olan bir insan (ki bu irade Tiferet gücüdür) üstün ve hatta muazzam bir birey (doğal olarak), bir hayvan adam, diğerleri üzerinde hakimiyeti iyi veya kötü istek veya irade ile kuran bir kişi haline gelebilir. Böyle kişiler politikacılar arasında çok bulunur. Burada bulunan bir birey, gücü azalana kadar veya bir doğal kral veya kraliçe yerini alana kadar kalır. Sadece, yaşamı rahatlıktan, güçten ve mevkiden daha üstün gören insanlar, yukarı dünyalarla içten ve yukardan bağlantı kurabilirler. Bu aşama sadece istemeyle veya diğer gerçek dünyaları bir an görmekle elde edilemez. Bunun için işe kendi bilgimizle başlamamız gereklidir.

Baş melek Metatron'un rabbi İshmael'e dediği üzere:

"Gel ve ben sana yaratılmış ve dönmüş, daha doğmamış olan en iyilerin ruhlarını göstereceğim." (Enoch, İbrani Kitabı Filistin 3.yy.)

- Anatomi (Yapı)

Yukarıda, Kabalistlerin Sefirotik ağaca antropomorfik temayı nasıl bağladıklarını görmüştük. Adam Kadmon irade, akıl (intellect), duygu ve hareket anatomisine sahiptir, bu model 4 dünyaya yayılmıştır. Her dünya bir katmanın yayılmasını temsil eder. Bir bireyin insanlaşmasının mikrokozmosunda bu tema minyatür olarak sık sık tekrarlanmaktadır. Kabalistler, yıllar boyunca, kendi zamanlarının dillerinde bu edebi prensipleri ortaya koymuşlardır. Bu Zohar ya da Görkem kitabının sembolik psikolojisinde görülebilir. Bu kitap ortaçağ İspanyolca'sıyla yazılmıştır ve 18. yy. Rusya'sında Hasidik Habat Okulu tarafından detaylı olarak analiz edilmiştir. Modern kabalistler de bu geleneği sürdürmekte ve bilgilerini kendi zamanlarının psikolojik bölümlerinde ortaya koymaktadırlar.

En alt dünyadan başlayarak bedene bakalım: Bu fiziksel araç, milyonlarca yıldır, gelişmiş dünya şartlarına bağlı olarak, katı prensipler kümesine dayalı ve de varoluşu (Sefirot'u) yöneten prototip kurallarından kaynaklanır. Böylece bedenin en temel katmanı toprak, su, hava ve ateşle etkileşim yaparak işler ve kemikler, kaslar, kimyasal akımlar, gaz sirkülasyonu ve elektronik hareket sistemleri şeklinde görülebilirler. Daha detaylı olarak mekanik-organik dokuların, metabolik ve elektromanyetik sistemlerin hiyerarşisi, güç ve şekil sütunlarıyla etkileşim içinde görülebilirler. Enerji ve madde, ağacın aktif ve pasif tarafları, Malkut'taki duyumların iradesi altında işler. Otonomik sinir sistemi Yesod veya Temel'de bulunur. Merkezi sinir sistemi, beyni de içine alarak Tiferet'te Solomon'un koltuğunda bulunur. Böylece, enerji ve madde, bedenin yaşamı boyunca, merkez sütundaki irade ve bilinç ile bağıntılıdır.

Asiatik ağacın üst yüzü bedenin ince (sübtil) kısımlarıdır ve Kabala'da Zelim veya görünüş olarak adlandırılır ki, bu da beden ve ruh arasındaki eterik bağlantıya karşılıktır. Yarı fiziksel olarak, alttaki dünyada bulunan en iyi enerji ve maddeden oluşur, bu da bir sonraki maddenin kabalığına karşılıktır. Bazı insanlar bu aşamayı iç gözleriyle algılayabilirler ve bedeni saran radyant (ışıldayan) aurayı görebilirler. Beden ağacının Taç'ı (Keter) bu kabalistik temada, Yeziratik şekilci dünyanın Tiferet'ine karşılıktır. Bu dünya öz'ün dünyasıdır veya ruhun Beriatik yaratıcı dünyasının Malkut'udur. Bu diğer üç aşağı dünyanın nasıl pislik içinde yaşadığını gösterir ve bizim nasıl bir an içinde görünmeyen dünyaları deneylediğimiz açıktır.

"Ve Tanrı insanı kendi görüntüsü içinde yarattı. Biz bu dünyaya geldiğimizde ilk gördüğümüz şekil budur. O biz büyüdüğümüz ve dünyadan ayrıldığımız seviyeye gelmemiz süresince gelişir. Kaynağı cennettir." (Zohar, İspanya 13. yy.)

Fiziğin anatomisi bedenin Sefirotik modeline dayanır, fakat onun enerjisi, maddesi ve bilinci şekiller dünyasından gelir. Daha açık söylemek gerekirse, fiziksel dünyanın direkt teması Yeziratik ağacın Malkut'undan geçer, burası da bedenin Tiferet'idir, yani beyin ve merkezi sinir sistemidir. Bu iç dünyaların temasını örnekler, burada beyin, düşünmenin fiziksel organı, bilinci dokuyla, metabolizmayla ve elektromanyetik alanlarla sigortalar. Yukarıda direkt sefirah olmayan Daat veya bedenin bilgisi de bu insan ruhunun Yesod'u veya varoluşudur. Bu şekilde bu iki dünya karşılaşır ve iletişim içine girerler. Dış dünya hakkında veri sağlamada daha altta olan ve aynı zamanda kendi psikolojisinin farkında olan ve bunu bedenlerine uygulayan üsttekiler, bu iki dünyayı oluştururlar. İrade aşağıdan yukarı doğru yükselir.

Michael Lukas Leopold Willmann – Adam Kadmon Tasviri

İnsan ruhunun Yesod'u yani benlik, bilincin bir aşamasıdır. Şöyle ki; bunun bir kısmı fiziksel, bir kısmı ise psikolojiktir; bu bizim düşündüğümüz, hissettiğimiz ve yaptığımızın temelini oluşturur. Aslında bu, Yesod'u çevreleyen üçlülerin ağaçtaki durumundan kaynaklanmaktadır. Bunlar Malkut, Hod ve Nezah'tan akan 3 yolla açıklanmıştır ve bunlar insan ruhunun bitkisel üçlüsü olarak adlandırılır. Bunlarla her günkü yaşam aktivitesini sağlayan hareket, duygular ve düşünceler açıklanır.

Böylece soldaki üçlünün pasif ve düşüncenin yansıtıcı özelliği olduğu, sağdaki veya hareketin aktif tarafındaki yani egonun üstündekinin merkez yatay üçlü olduğu görülür. (Yesod-Hod-Nezah). Egonun değişme durumunun küçük bir kişisel gözlemiyle şemanın doğruluğu görülür. Örnek: Sıkıntı hisseden biriyle, bir sorun hakkında düşünen bir başkası, aynı zamanda işini de yapabilen, düşünendir. Egonun bitkisel durumu, insan ruhunun derinliklerindeki olaylardan etkilenebilir, fakat onun dünya görüşü, eğitiminin ve yetiştirilişinin kafasına yerleştiği şekilde oluşur. Yani şehirde büyümüş bir kişiyle, kasabada doğmuş bir kişi arasında, yaşamın bitkisel aşamasındaki değerler ve davranış açısından farklılıklar vardır. Hod ve Nezah (günlük bilincin eşiğini veya geleceğini belirleyen kontrol ve istek sefirahları) ile beraber Malkut (beden bağlantısı) ve Yesod (birçok kişi için deneylerinin baş alanı olan alt üçlüsüyle oluşturduğu alttaki büyük üçgeni yaratan Ego-Yesod) ayrıca insanın kendine ait görüntüsünü de odaklar, yani mesleğini belirler. Bir sonraki üçlü, Yeziratik Hod, Nezah ve Tiferet'ten oluşur ve bilinçliliğin normal liminal hattı olarak adlandırılan bölgeyi oluşturur. Hod ve Nezah'ın arasına konulmuştur, biyopsikolojik yöntemin

güçlendirilmesi ve dengelenmesi görevini yapar, böylece Tiferet'e (iç gözlemleyici veya kendine) yükselinir. Bu üçlü, hayvan veya uyanma eşiği diye adlandırılır. Burada Nezah'ın gücü yükseldiği ve Hod'un duyarlılığı uyarıldığı zaman yüksek farkındalık oluşur ki bu, büyük drama veya önceki barış anlarında bazen deneylenmiştir.
Burası ilk esrimenin (vecd), ani bir ferahlığın, derin hırsın ve kısmi aydınlanmanın yeridir. Bu, doğal ego bilinçliliğinden oldukça farklıdır ve yönlendirilmiş iradenin hayvansal durumundan fızik ötesindeki dünyaların tanınmasına yol gösterebilir ve hatta bu dünyalar psikolojisinin de ötesinde olabilir, çünkü nefs sadece bedenin Taç'ı (Keter) ve insan ruhunun içi değildir, o aynı zamanda ruhun öğesel (elemental) temelidir (Malkut). Bu aşamanın tecrübesi enderdir, çoğunlukla bilinçsizlikte karşılaşılır. Bu Hod-Nezah eşiğinin karşısındadır ve nefsi egodan ayırır. Tiferet ve Yesod'u birleştiren yollar bu eşiğin karşısındadır, bunlar bazı kabalistler tarafından Zadec veya dürüst adamın yolları diye adlandırılır, fakat bu yalnızca psikolojik tembellik ve kendini aldatma durumlarında oluşur.

"Bir insan bütün yaratılışa eşittir, bir insan minyatür bir dünyadır." (Abot de Rabbi Nathan, Filistin 2. yy.)

Nefs insan ruhunun Solomon'un yerinde oturur, bu bizim her şeyi inceleyen kısmımızdır. Burası yukarıdan ve aşağıdan akan yollara sahiptir ve yukarısındakiler tarafından oluşturulan üçlü serilerin merkezidir.

- Arayış

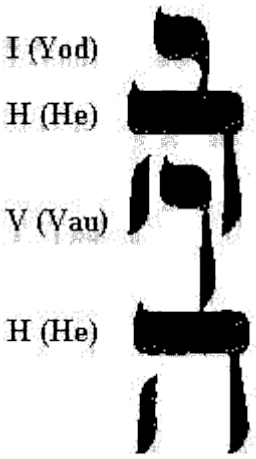

Genesis'in (Yaratılış-Oluşum) kitabı, yaratılış, şekillenme ve hareket dünyalarının nasıl olduğunu açıklar, ayrıca insanoğlunun aşağıdaki doğal krallığa nasıl indiğini de açıklar. Exodus (Çıkış), kaynağa doğru geri yükselmeyle ilgilidir. Sefer Torah (Eğitim kitabı anlamına gelen bu başlık bir kısmına göre de Yasaların kitabı anlamına gelir.) Eski Ahdi ve Musa'nın kitabında bulunanların bir kısmını öğretir. Bu öğreti önceki kozmik miti, geleneksel destan ve yasaları işler. Bunlar direkt olarak insanın konumuna bağlanmıştır ve bize doğumumuzda bulunduğumuz koşulları ve geldiğimiz yasaklanmış ülkeye dönüş metodunu anlatır. Yahudilikte, Kitab-ı Mukaddes'e ait iki türlü bilgi vardır: yazılı ve sözel. Yazılı olanlar kilisenin koyduğu, Kitab-ı Mukaddes'e dayalı kuralları kapsar, diğeri ise Talmud'un Rabbinical yorumlarından oluşur ki bunların bazıları yüzyıllar boyunca yazılı oldukları halde halen de sözel diye adlandırılır. Gerçek sözel bilgi ise direkt olarak bir öğretmenden (Ruhsal düzeyde konuşma yeteneğine bağlı olarak vahiy yoluyla) bir insana şeklindedir. Bu, Kab alanın yöntemidir ve oluş (vahiy) olarak adlandırılır. Bu yolla alınanlar, çoğunlukla Kitab-ı Mukaddes'le benzeyiş gösterir ve ortodoks dini ile çalışan birçok kabalist Kitab-ı Mukaddes'le yakın ilişki içindedir.
Jakob'un (Yakup) ailesinin Mısır'a inişi, öz'ün (Ruh) insan haline dönüşünün açıklamasıdır.
Mizraim, Mısır'ın Yahudi dilindeki adıdır ve kuşatılmış ve sınırlandırılmış demektir. Öz (Ruh) için ise kendi doğal yeri Eden (cennet) bölgesidir (Yezirah dünyası). Mısır'da öz kötüleştirilmiş ve bir süre sonra da geldiği yeri unutmuştur. Bazen insan, bedeninin ağırlığından kurtulduğunda, acı veya mutluluktan sonraki relax (rahatlama) halinde işte bu evini hatırlar. Birçok kişi için bu fenomen gençlikte zayıflar. Gençlikteki uğraşlar, aile ve işle ilgili problemler nedeniyle bu hatırlamayı yapamaz, fakat bu bağlantı hiçbir zaman kopmaz, kendilerine diğer dünya ile ilgili anılarını uyandırmaya yardım edecek kişileri ararlar. Çoğu bunu kitaplarda bulur, fakat şiirler ve mısraların görüntüleri, uzak ülkeyi bulmaya yarayan haritanın hiçbir yön göstermeyen sahifesine benzer. Böyle insanlardan bazıları, bazı ölmüş insanlar tarafından çağrılırlar, fakat bunlar çoğunlukla mutsuz kişilerdir, çünkü bunlar diğerleri gibi kendilerini günlük hayata kaptırmazlar, kaçmak isterler, çünkü varoluşun nedeninin bitkiler gibi beslenip büyümekten veya hayvanlar gibi toplu halde ve evcil olarak

yaşamaktan daha fazla bir şey olduğundan kuşku duyarlar. Böyle kişiler Musa gibi toplumdan kaçarlar (Çıkış 2:11-12).
Musa'nın Mısırlıyı öldürüşü, onun bitki ve hayvan aşamalarıyla olan bağlantısını gösterir. Akıllı ve ayrıcalıklı bir adam olduğu için Mısır'da üstün bir yere sahipti, çöllerde gezinişi,Yahudi halk hikayelerinde detaylı olarak anlatılır. Bu detaylar diğer toplumdan dışlanan kişilerle benzerlik gösterir. Jethro (kayınpederi ve ruhsal öğretmeni) ile karşılaşması da bu detaylar arasındadır. Talmud'un hikayesindeki, Musa'nın yere saplanmış safır bir çubuğu çıkartması, Jethro'nun kızıyla evlenebilmesi ve Tanrısal adları öğrenebilmes için istenmiştir. Bu çubuk ezoterik edebiyatta öğretiye kabul için bir testtir (initiatory) ve herhangi bir bilgi verilmeden önce yapılması gerekir. (Çıkış: 3) Yanan çalı hikayesi de, bilgelerin anlattıklarına göre, Musa'nın birkaç yıl Jethro tarafından eğitilmesinin sonucudur. Bu, kendi yapısında belli bir aşamaya ulaşmış bir kişiye verilen lütuf (Grace) sıfatını gösterir ki bu andan itibaren insana sorumluluklar verilebilir. Musa'nın Mısır'a dönüşü ve görevini tamamlaması (Çıkış: 4) Nefsin kutsal iradeye dönüşü olarak düşünülebilir. Bu duruma eskiler "Benim isteğim değil, onların isteği yapılacaktır" demişlerdir.

"Ben kuşanmış adamım ve yemin yerine getirilinceye kadar durmayacağım, bölünmüş kalbi kendisiyle güreşen, ruhu kendi evini küçümseyen ve kendine akıl yolunu seçen kişiyim." (Rabbi Solomon İbn Gabriel, İspanya 11.yy., David Goldstein'ın Gece Fırtınası adlı çevirisinden)

Kaderine uyan Musa, halkını kölelikten kurtararak süt ve bal ırmakları akan ülkeye veya yukarı dünyalara götürmek için geri dönmüştür. Bu içsel olarak kendinin düzensiz kısımlarını eğitmek ve dışsal olarak da insanlara aramayı öğretmektir. Kabalistlere göre, Çıkışın üstü kapalı anlamları kişisel eğitimle ilgilidir. Çünkü bunlar, önceki yaşam şartları ve ruhsal gelişmeyle bağlantılıdır. Bir kişi fiziksel varoluşun kuralları altında doğar, burası kişinin yaşama sanatı ve bilimini, Kabala çalışmasından önce öğrenmesi gereken yerdir. Bu nedenle, bir kişi yalnızca olgunluk seviyesine ulaştığı zaman bir öğretmen tarafından kabul edilebilir (Bu her zaman 40 yaş değildir, birçok kabalist daha erken yaşta ölmüştür). Kişi önce Musa'nın Jethro'nun himayesinde olduğu gibi uzun bir eğitim geçirmelidir. Bu şekilde, kişi bedenin ve insan ruhunun içgüdü ve dürtülerine hükmetmeyi öğrenir. Yanan çalı olayı, kişinin kendi iç bağlantısını yaptığı ve öğretmenin onu kendi işini yapmaya bıraktığı anı göstermektedir, fakat bu, ruhsal uyanmanın ilk aşamalarından yıllar sonra olmuştur. Kendi iç isteği Mısır'dan kaçmasını söylerken, bunu yapabilme yeteneği yoktu Musa'nın. Birçok duyarlı ruhlar özgürlüğü aramışlardır, fakat daha sonra, tekrar insan bitkiselliği ve hayvan krallığına daha alaycı, daha kötü, şeytanca bir şekilde dönmüşlerdir, çünkü bunlar çevrelerindekilerden daha çok şey bilirler. Büyücü Balaam, sayılar kitabında, böyle bir karakter simgelemiştir. Arayan, doğruyu arayışı sırasında, birçok kötü fakat güçlü bireylerle karşılaşmıştır ve bir süre sonra onların bilgilerini alır, zamanla bazı bencil hareketler, onun ruhsal bilgiden büyü gücüne döndüğünü gösterir. Bu karşılaşmalar eğitimde önemli bir yer tutar ve arayanın ilgisini çekmek için Tanrı tarafından hazırlanmıştır. Arayıcının yukarı dünyalara açılan kapıyı arayışında, bu tanrı imtihanı fenomeni önemli bir rol oynar. Bazı kitaplarda bu olay, bir kişinin ezoterik bağlılığını kanıtlaması için can alıcı bir noktadır. Jethro'nun kızlarına kent köpeklerinin saldırısı sırasında Musa'nın tam zamanında yetişmesi, Tanrının düzenlemesidir.

Bazen kişi rastladığı kişilerle bir anlık bir bağlantı kurar, bu ilişki çoğunlukla sohbet şeklinde olur ve bu da arayıcının, kendisinin denendiğini ve başlamaya aday olduğunu anlayıncaya kadar sürer. Bu şekilde bir yöntem Kabala'nın içerdiği birçok gelenekte sır almanın yolu olarak uygulanır. Örneğin, Polonyalı bir bilge, öğretmeninin profesyonelliğini bilmiyordu, çünkü o öğretmen ona Kabala'yı ihtiyatlı ve tedbirli bir biçimde öğretmişti. Bu yoldaki bir sonraki adım ise, çoğunlukla iradenin öğretmenin elinde olduğunun bilinmemesidir. Kabala'nın birçok akademik bilginleri, bu fenomeni özgüvenin yitirilmemesi için gerekli görürler. Kabala okulları yüzyıllar boyunca varolmuşlardır, ancak söylentilere göre, bazen bunlar ezoterik anlamlarını, teorilerinin anlatımlarını ve pratiklerini yitirmişlerdir. Bu bilgiler genellikle onları var eden ezoterik olaylardan çok sonra yazılmış veya yayınlanmıştır. Böyle gruplar, dinin devamlı ilerlemesine bağlı olarak, sadece kendi çağlarını yansıtmışlardır. Örneğin, 13.yy.'da İspanya Gerona'da büyük bir kabalistik okul bulunduğu biliniyor. Bir başkası da 16.yy.'da Filistin Safed'deydi. Bunların öğretilerinin çok azı yazılmıştır. Bütün kabalistik okullar Yahudice okutulmamıştır.

Hıristiyan ve Okült Kabala Orta Fransa'da, Flanders ve İtalya'da çalışılmıştır. 17.yy. Almanyası ve 18.yy. Amerikası'nda ise pek bilinmemektedir. Daha sonra Kabala, düzenli bir Yahudi geleneğine bağlı kalarak İslam ve Hıristiyan mistisizmini ve diğerlerini etkilemiştir. Kabala, Yahudiler ve Yahudi olmayanlar tarafından büyü çalışmaları için yanlış şekilde ve

Shabbetaj Zvi ve izleyicileri tarafından yarı anlaşılmış biçimde kullanılmıştır ve bu 17.yy. Mesihçi geleneğin adının kötüye çıkmasına sebep olmuştur. Önceki ruhsal bilgi anlatımının çok az bir kısmı değişmeden kalabilmiştir, arayıcıların aradığı ruhsal bilgi, söylenti şeklindeki bilimsel nedenlerden dolayı gizli kalmıştır. Kölelikten iç yolculuğa dönmek şöyle olur: Birey normal hayattaki oyunlardan çok farklı bir noktaya geldiğini bilince ve yukarı dünyalarda çalışmayı isteyince, gözle görülebilir değişiklikler yaşamını etkiler. Bu, Kızıldeniz'in geçilmesi olarak sembolize edilmiştir, kişinin yaşamında beklenmedik bir değişiklik, yani bir görev veya bir bağlantı oluşur ve dönüşü olmayan bir noktaya ulaşılır. Böyle bir olaydan sonra kişi ruhsal gelişme hakkında daha fazla düşünemez veya okuyamaz, bu kesin bir karar olmalıdır. Bu karar verildiği zaman, ruhsal mentor (güvenilir kişi) ile kişinin arasındaki bağlantı tamamen kurulmuş olur. Böylece bu kişi kendisi gibi olan ve aynı yolu izleyen kişilerle karşılaşır ve onlarla çalışır. Burada Mısır'dan çıkış hikayesi yaşayan bir gerçeklik olarak ortaya çıkar, böylece kişi insan ruhunun çölünden ruhlar dünyasına doğru yolculuğa başlar.

"Rabbi Simeon oturdu ve söyledi ve dedi, ben bu sırları açıklarsam acı çek ve eğer açıklamazsam acı çek. Burada bulunan ve bu zamana kadar sessiz duran Rabbi Abba ayağa kalktı ve dedi ki -Eğer efendimiz bunları açıklamamızı isteseydi 'Efendinin sırları ondan korkanlara aittir' diye yazmazdı ve buradaki arkadaşlar, bütün olan onları kutsamadan titremezlerdi." (Zohar, Büyük Bütün Meclis bölümü, 13.yy. İspanya, çev. Roy Rosenberg)

- Eğitim

Mısır'dan dışarı çıkış birçok aşamayı kapsar. Bu aynı zamanda fiziksel ve psikolojik bağlılığın da artışı ile olur. Beden ve benliğin üstünlüğüne son vermek girişimi sırasında, genellikle kişinin yaşamında bunalım ve sıkıntılı devreler oluşur, bunlar sıradan bir arkadaşlığın candan dostluğa dönüşmesi, mevkinin değişmesi, iş hayatı gibi durumlardır. Bir kişi bu değişikliğe kolayca katlanamayacağından (kendi kendine), grupta da bu durumda olanlar bulunduğundan, İsraillilerin Musa ile sembolize ettiği bir öğretmene gereksinme vardır. Bir başka örnek de bir kez Kızıldeniz geçildikten sonra geriye dönüş yoktur. (Exodus 16: 2,3). Bazılarının başkaldırıp eski uyanmamış hallerine, et kazanlarının başına dönmek istemelerine karşın, geri dönüş yoktur. Grubun üyeleri birbirlerine tekrar köleliğe dönmemeleri için liderlerin koruması altında yardım ederler. Kabala'da bu olay günlük yaşama taşınmıştır. Bu işin tarzı veya İbranice Avodah, diğer bir anlamıyla hizmet, ibadet şekli ağacın modeline dayanır. İlk evre Malkut sefirahından kaynaklanır ve çevresindeki dörtlü gruba bağlanır. Burada belli zamanda belli yere gelme gibi materyel olaylar egzersizle öğrenilir, günlük olaylar da böyledir. Bir 18. yy. kabalistinin belirttiği gibi; **"Ben, öğretmenimin ayakkabılarını nasıl bağladığını öğrenmeye geldim."** Bu yöntem, kişiye çevresindeki dünyadan haberdar olmasını ve fiziksel olan her şeyin devamlı bir değişimde olduğunu farketmesine yardım eder. Bu duyarlık, kişinin 4. dünyanın kendi içinde ve fiziksel evrende bulunduğunu fark edinceye kadar yoğunlaştırılmalıdır. Bir sonraki adım, diğerlerinin ve öğretmeninin yardımıyla, Yesodik benliğin doğasını tanımaktır. Bu, grubun farklı üyeleri tarafından kendi düşüncelerinden, hislerinden ve hareketlerinden, kısmi eğitimle, önyargıyla ve kör noktalarıyla renklendirilmiş örnekler verilerek yapılır. Bu üç katlı görüntünün temeli, egonun Yesodunu besleyen 3 küçük üçlünün içindedir ve insan ruhunun rutin metodunu veya bitkisel üçlüyü oluşturur. Bu şekilde öğrenci ağaca aşina hale gelir. Kendi içinde çalışırken, insan ruhunun uyarıcı hareketini ve duygusunun aktif tarafı ile durağan duygunun pasif tarafını görür ve yansıtıcı düşünceye yönelir. Kabala'da bu metot hareketin, sadakatin ve dalıncın eğitimi olarak adlandırılır. Bu eğitimde öğrenci kutsal sanatı geliştirici çeşitli egzersizler yapar. (Örneğin, içsel duaya başlamadan önce mum yakmak veya kabalistik fikri bir hafta boyunca düşünmek ve sonunda yorum ve karşılaştırma için gruba rapor etmek.) Bu şekilde o kendi ego tipinden ve onun dengesizliğinden haberdar olur. Böylece o, kendinin bir düşünen, hisseden ve yapan olduğunu ve diğer ego kaynaklı triadlar (üçlüler) üstünde, herhangi bir eksikliği düzeltebilmek için çalışabileceğini algılar. Bir sonraki aşama biopsikolojik fonksiyonun 2 sefirotunun özelliklerini incelemektir, bunlar Hod ve Nezah'tır. Bu ikisini açıklamak oldukça güçtür, çünkü bunların aktivitesi geniş bir çeşitliliğe sahiptir. Bir kabalist grubun organizasyonunda bunlar teori ve pratiğe denktir. Teori Hod'daki şeklin pasif kolonunda bulunur, çünkü öğrenme, vaaz vermek ve geri dönüş (feed-back) metodu ile ilgilidir. Bu, kendini metin çatışmaları ve kabalistik diagramlarda gösterdiği gibi, kelimelerin ve sayıların imtihanı şeklinde de gözükebilir. Bu bir ibret dersi veren hikayenin analizine eşit olabildiği gibi, bir kişinin alışkanlıklarının, prensiplerinin hangi sefirahtan kaynaklandığını anlayabilmek için de olabilir.

Nezah'ın enerjisi yansıtıcılığa karşı aktif olmaktır ki bu da pratikle kazanılır. Bu birkaç şekilde açıklanabilir, grupta özel bir ritüel düzenlenebilir, böylece sefirotik üçlünün uyandırılabilmesi için kurallar konmuş olur veya normal hayatta kabalistik prensiplerin pratik egzersizleri

uygulanabilir, ağacın metafiziğini tıbbi ve işlevsel problemlere uygulamak gibi. Bir bina veya kabalist teoriye dayanan bir ritüel obje, dua ederken veya dünya ve cennetin bütünlüğü hakkında fıkir yürütürken, kısmi bir dikkat sarfedilerek inşa edilebilir. Öğretmen (Maggid), Tiferet'te veya izleyici pozisyonda durur (gruptaki öğrenciye göre) ve öğrencilerin henüz disiplinsiz olan egolarının koruyucusu rolünü üstlenir, tıpkı Musa'nın madendeki köle İsraillilere yaptığı gibi. Solomon'un koltuğunda komutlar verilir ki bunlar Maggid'den değildir, fakat bunlar ağaçtaki diğer sefirahların yollarından geçerek öğretmene gelirler ve oradan da geçerek öğretmen olurlar. Bu yolla Maggid'in kişisel dengesizlikleri kontrol edilmiş ve bir akım yukarı dünyalardan aşağı inmiş olur, aynı zamanda öğretme zinciri değişik boyut ve ölçümlerden geçmiş olur. Bazı büyük kabalistler, kendilerinin cennet ve dünya arasındaki bağ olan Elijah tarafından eğitildiklerini söylerler. Öğrenim ağacında da burası ruh dünyasının (Beriah'ın) Malkut'unun, insan ruhunun (Yezirah'ı) Tiferet'i ile Bedenin (Asiah'ın) Keter'inin karşılaştığı yerdir. Böylece Kabala Metatrondan dünyalar yolu boyunca aşağı doğru alınmış ve bildirilmiş olur. En yüksek başlama noktasından en mütevazi öğrenciye kadar iletilir. Öğrenci kendi içinde Tiferet aşamasına geldiği zaman (bu aşama onun uyanış üçlüsünü kendi istediği anda geçebilecek kadar geliştiği andır) o kendi kendisinin öğretmenidir. Bu andan itibaren öz üçlü (Nesed, Gevurah, Tiferet) ile temasa geçer ve bu da ona adaletin, disiplinin ve merhametin toleransını getirir. Bu duygusal üçlü nefsin etrafında döner ve kendi bilincinin özünü artırır, bu bazen soldan şiddetin temasıyla, bazen de sağdan merhametin temasıyla olur, bu nefiste hissedilir, duygusal genişlemenin uyumsuzluğunu dengeler. Bu iş grupta diğerleri arasında da yayılır.

Kabala, büyük sabır ve sebat isteyen undramatic bir gelenektir. Bu temponun nedenlerinden biri de şudur: Herkes kendi potansiyelini yükseltmelidir ve bu normal yaşamda da uygulanmalıdır. Bu şekilde uygulayıcının yaşamı, kendisinin ve kozmosun en uygun anında açılmaya başlar, bu zamanlama bireylerin ve görülmüş veya görülmeyen dünyalarda karşılaşmış grupların kaderlerine bağlıdır. Grup dönemlerinde ruhun büyük üst üçlüsü, yeni dinsel veya sosyal çağların meydana gelmesi gibi kozmik olaylarla ilgilidir. (Ağacın alt tarafında daha çok bireysel olayın olması gibi.) Burada Binah ve Hokhmah gelenek ve keşifın sefirahları ile sefirah olmayan Daat (Bilgi) bu aşamaya erişmiş kişilerin "olayların göksel ve panhistoric görüntülerini" görmelerini sağlar. Bu, Kitab-ı Mukaddes'in kehanetlerinde ve soylar boyu dilden dile dolaşmış olan evrenin kabalistik semalarında görülebilir. Kabala'nın her öğrencisi bu aşamaları geçer, fakat bu sadece böyle bir grubun üyesi veya kabalistik kitaplar kütüphanesine sahip olmakla olmaz, derin bir iç bağlantı geliştirilmelidir ki, yüksekteki akademi ile kişisel bir kontak kurulabilsin. Diğer gelenekler gerçeğin bu aşamasına azizlerin adası, insanoğlunun iç çemberi, yeni başlayanların büyük kardeşlik yeri adlarını vermişlerdir. Bu aşamanın dünyada yeri yoktur, onun yeri Yezirah'ın (insan ruhu) yukarı kısımları ve Beriah'ın (ruh) aşağı kısımlarıdır.

Normal zaman ve uzayın dışında, grup ağacının en yüksek üçlüsü Tanrısallıkla direkt temas halindedir, bireyin ve hatta grubun aşamalarıyla karşılaştırıldığında, burası Shekhinah'ın varlığına veya Lordun yerine ulaşma olanağıdır. Bazı kişiler bunu kendiliğinden olan bir lütuf rolü olarak deneylerler (derin bir huşu içinde altın bir ışık ve bütünlük, barış duyguları ile sarılmak ve dolmak gibi). Kabalist bu Yehud hareketini veya şuurlu birliği yalnız veya diğerleriyle arar, burada bilgi geleneğin kanatları altında, bilinene ve bir olarak bilinmesine izin verir ve yardım eder. Kabalist gruplar, genellikle disiplinli bir düzen içinde sözel geleneklere uygun çalışırlar, bütün dünya üzerinde bulunabilirler. Her zaman Yahudi ortodoksluğu içinde değildirler. Onları bulmak kolay fakat bir gruba girebilmek için çağırılmak zordur, çünkü ancak doğalarının tüm aşamalarını geliştirmek isteyenler Kabala'da çalışabilirler. Kabala'dan korkanlar veya etkilenenler onun hakkında yalnızca çok abartılı ve yanlı değerlendirilmiş görüntüleri bilirler, bazen bu konu hakkında bilgi sahibi olanlar, onunla çok az bağlantısı bulunan kişilerden, Kabala'nın gerçek doğası konusunda çok daha az bilgi sahibidirler. Kabala kapılarını sadece onu almaya hazırlananlara açar.

Kabala klasiğinden adapte edilmiş bir efsane olan "Zohar" bu noktayı şöyle vurgular: Bir genç adam sarayın penceresinde peçeli bir kız fıgürü görür. Başlangıçta sadece merak yüzünden her gün onun küçük bir görüntüsünü yakalamaya çalışır. Bir süre sonra, umduğu gibi onun kendine bakmaya başladığını farkeder, daha sonra onunla ilişki kurmak ister, bu arada kız peçesini indirir ve yüzünü açar, bu genç adamın çok ilgisini çeker ve onun güzelliğini görmek için sarayın önünde saatler geçirmeye başlar. Daha sonra kıza aşık olur ve günün büyük bir kısmını ona bakarak geçirir. Bir süre sonra kız daha açık davranmaya başlar ve konuşurlar. Kız ona sarayın sırlarını ve babası kralın özelliklerini anlatır, gün geçtikçe genç

adam buna daha fazla dayanamayacağını anlar, onunla evlenmek ve böylece bütün anlattıklarını yaşamak ister. Bu örnekteki adam öz'dür, prenses ruh, saray varoluş ve kral da kralların kralıdır.

"O ki, Kabaladaki anlayış kapılarının sırlarını bilen, büyük jübilenin (Ruhsal çemberin tamamlanışı) sırlarını da bilir." (Fico della Mirandola, Hıristiyan Kabalist, İtalya 15.yy.)

- Birleştirme Çalışması

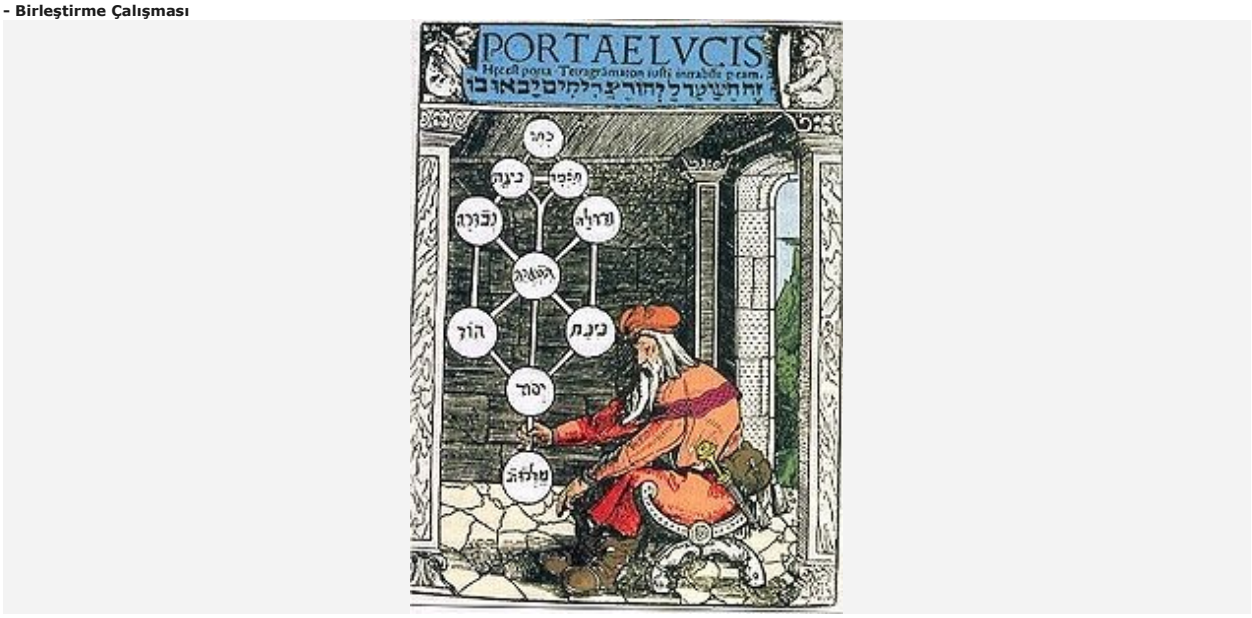

Tree of Life Medieval

Başlangıç eğitiminin teori ve pratiğinden sonra, birleşikliği ve mükemmelliği izlemeye sıra gelir. Bu, bedenin ve insan ruhunun (Psyche) biraraya getirilmesi ve bunların elemanlarının yukarı dünyalarla uyumlu hale getirilmesidir. Birçok kabaliste göre birleşmenin değişken aşamaları dikkatli bir çalışmayla sağlanır ve aynı zamanda kişi, insan ruhunun yedi aşamasından da yükselir. Lütuf bazen bu karşılaşmayı, derin Yeziratik bağışlanma veya psikolojik duru görüyü ve Beriatik veya ruhsal deneyleri de azalttığı gibi azaltabilir. Bunlar sıradan sözcüklerle anlatılamaz, hatta yüzyıllardır yazılan kabalistik yazılarda da, diğer ezoterik geleneklerde rastlanan fenomenlerle açıklanabilmiştir. Kabalistler tarafından kullanılan teknikler çok ve çeşitlidir, bunların hepsi genel olarak hareket, sadakat ve düşünmenin üç tanımına uyarlar ve üç ego üçlüsünün kurallarını uygularlar. Günlük fiziksel yaşantıdaki hareketler dinsel ritüellerin tanıklığına dönüşür. Bunlar Tefılin'in bağlanması, duacı kitabının Ortodoks Yahudisinin koluna ve başına bağlanması gibi bazı seremonilerde ifade edilebilir. Fakat onlar, gene günlük aktivitelerinde dikkatlerini toplayabilecekleri gibi, kendilerini Tanrıya da adayabilirler. Bir Rus Kabalistin dediği gibi; **"Eğer bir kişi dua sırasında işini düşünebiliyorsa, iş yaparken de dua edebilir."**

Bağlılık egzersizleri Tanrının korkusu ve aşkına dayanır, bu iş her an başarılabilir; Kabalist kendi dünyasındaki kutsal varlığın şanını (Glory) gözler ve yağmur için, yiyecek için, aile için ve hatta hayatının ritmini periyodik olarak bozan krizler için (çünkü bunlar Tanrı tarafından o dersi öğrenebilmesi için gönderilmiştir) teşekkür eder. Hiçbir şey önemsiz değildir. Her şey Tanrının takdir ettiği bir hediyedir, hatta şeytanla bir temas veya şeytanın tehdidi bir bağışlanma olarak kabul edilmelidir, gizlenmiş bir aşkın simgesidir. Derin düşünmenin (Contemplation) süregelen rolü, bütün kabalistler tarafından, Kabala için bilginin yolu olarak kabul edilmiştir.

Başka bir deyişle, birçok inanan Tanrının korkusunu veya aşkını bulabileceği gibi, emirleri başararak da bulabilir. Kabalist ise Tanrıyı bulmak ister, bunun için de kendi mikrokozmosunu ve evrenin mikrokozmosunu inceler ve böylece Tanrı yolları ile aşina olur. Bilgili bir düşünür, bir anda sefirotik ağacın derin bilgisi tarafından yardım görebilir ve böylece kendi yaşayan yapısını kesit kesit ve aynı zamanda da her şeyin içindeki saklı kutsallığı yaratıcının isteğiyle görür. Bu uzun emekler sırasında hem içinde ve hem de dışında dönüşümler meydana gelir. İlk başta her şey heyecan vericidir, her keşif bir sorunun cevabıdır. Çoğunlukla bireyin yaşamı temelden değişir, bunu ağır bir periyot izler, burada çok az şey olur, sadece anahtarlar birinci dramatik periyoda göre yavaş yavaş daha farklılaşır. Bu sakin devre bir hazırlıktır ve ruhun dünyasından iç olaylara geçişin başlangıcıdır. İnsan ruhunun (Psyche) derin katmanlarından olağan bilinçliliğe geçiştir. Böyle bir anahtar yavaş yavaş bir tekrar

yönelme şeklini alır; bu yönelme, birisinin kabalistik çemberini veya kişinin 4 dünya ile ilgili bütün görgüsünü değiştirir.
Örneğin, bir doktor kendi profesyonel rolünü kabalistik olarak iç iyileştirmeyle ilişkiye sokmak şeklinde görebilir, böylece o kendisinin özgülük olmasıyla direkt bağlantısı bulunmayan bir iç eğitiminin bulunduğunu farkeder. Bir erkek veya kadın, işlerinde ahlaksal aşamayı yükseltme gücünü farketmeye başlayabilir, bu onların kendi katıksız varoluşlarıyla olur veya büyük mesafeler boyunca görme veya duyma yeteneğini elde edebilirler, bu yetenek direkt yukarı dünyalarla ilişki şeklinde de olabilir ve bunu başkalarının yararı için yaparlar. Bunlar iç evrimle gelen hediyelerdir ve büyüsel veya okült tekniklerin sahte yardımları olmadan yapılabilirler. Büyük bir kabalistin dediği gibi **"Önce cennetin krallığını (Beriahın Malkutu) arayın ve diğer şeyler size eklenecektir."** İç görüntüler bize parçalar halinde gelir, bu dokümanların bazıları bazı olayların oluşabilmesi için gerekli olan fiziksel ve psikolojik durumları anlatır. Çoğunlukla oruç veya büyük gayret sarfetmek hazırlık için kullanılır, bunun başka bir yolu da yalnızlık (inziva) veya cinsellikten uzaklaşmadır. Bu teknikler devire ve okula göre değişiklik gösterir, fakat hepsi aynı dengede olma ve geniş akıl pozisyonunu sağlama yolunu arar.

"Bir kişi bir hırsızdan dahi bir şeyler öğrenebilir, hırsız herkesten daha gözlemcidir, her fırsatı değerlendirir ve en küçük kazancı dahi küçümsemez. Bir kabalist, iç gelişme için aynı kriteri kullanmalıdır." (Hasidic Rabbi, Polonya 18. yy.)

Bedeni doyurmak için bir talimatlar kümesi tavsiye edilmiştir. Örneğin, İbrani harflerini hızlı ve devamlı bir şekilde yazmak gibi. Bu tavsiyeler sıradan Yesodik aklı fazla yükleyip karıştırmak için verilir. Bu da yukarı dünyalara girişin seksüel aşk metodunu sezinceye kadar sürdürülür. Önceki çağlarda ritüel, meditasyon ve contemplation sırasında kendi derinliğine dalmaya **"Chariot'a girmek"**denirdi. Bu hareket simultane olarak, fiziksel olarak dünyadan ruhun 7 kat aşağı ve 7 kat yukarı katlara yükselmesine neden olur. Bu adımlar bedenin kendini bilmezliğini kapsar. Yeziratik Malkut, sıradan ego durumu Yesod'da, Hod-Nezah-Tiferet'te uyanış hali, öz üçlü'nün bilinci, daha sonra Yeziratik ağacın tacında ruhsal ve kutsal üçlüler, yolu Beriatik dünyanın 7 büyük katı şeklinde hazırlar. Bu düzenlenmiş ve disipline edilmiş aşamada, kabalistler yaradılış dünyasına girer ve deneylerler, bu sırada bedenli oldukları halde, cennetlerin ve orada yaşayanların görüntüsünü izlerler. Böyle bir iç seyahat olgunlaşmamış, dengesiz ve yanlış yönlendirilmiş biri için tehlikeli ve korkutucudur. Cennetin krallığına hazırlıksız yolculuk yapanları uyarı için, sık sık, saf ruhun dünyasına giren 4 Rabbinin hikayesi anlatılır. Birincisi ölür, ikincisi delirir, üçüncüsü inkarcı olur, yalnızca dördüncü Rabbi, Rabbi Akiba geriye dönmüş ve gördüklerini anlatabilmiştir, bunu da tecrübelerine borçludur. Birinci kat, ki yaratılış krallığına veya kendinin ruhsal görünüşüne karşılıktır, burası için Akiba, Hasid bağlılığın yeridir der. Burası Vilon, cennetin perdesi olarak adlandırılan yerdir, perde kalkar ve saf ruhun dünyasına girer, burada melekler ve insanlar birbirleriyle konuşabilirler ve o Tahor'a yani saflığın yerine yükselir.
Buradan da 2. cennetsel kata yükselir, buraya Rakiyah veya Sema denir. Burada büyük başmelek Gabriel'in oturduğu söylenir. Burası yani Beriah'ın Yesod'u, yaratılışın temeli, cennetin işaretlerinin peygamberlere gösterildiği yerdir. Burası aynı zamanda insanda tüm ruhun yeridir ve Daat'a, insan ruhunda bilginin (s) on sefirahına karşılıktır. 3. kat Shehakim olarak adlandırılır. Gökler, burası Yashan'ın (içtenliğin) durumudur. Akiba 3. cennetteydi, burası evrenin değirmen taşlarının zamanı öğüttüğü yerdi. Buradan sonra 4. cennete yükseldi ve burada kutsallıkla direkt temasta bulundu ve Tamim'in veya tümlüğün durumuna ulaştı. Burası yukarı 3 dünyanın karşılaştığı yerdir, Beriah'ın Tiferet'i ve Azilut'un Malkut'u, kutsallığın krallığı, Yezirah'ın Keter'i (insan ruhunun tacı), bu aşama büyük başmelek Mikael'in bulunduğu, cennetsel Yerusalem ve onun tapınağıdır. İnsan ruhunun normal limitlerini aşıyordu Akiba, çünkü ruhsal bir araç geliştirmişti. Akiba Maon veya ikametgah adı verilen 5. cennete girdi ve burası onun büyük başmelek bekçilerinin Samael ve Zadkiel ile karşılaştığı yerdir. Bunlar kutsallık bütünlüğünün Kedushah duacısıyla konuşacağı yerin önündeydiler. Kedushah duacısı ona Makom'un yani her zaman her yerde olanın cennetine, ki burası 6. cennettir, geçebilmesi için kendi bütünlüğünü gösterecektir. Burası yüksek yaratılmışların teşkilatının yeridir, bunlar göksel Throne'dan, Makom'dan (Töreh) öncedirler. Akiba burada cennet korosu ile birlikte Tanrıyı öven şarkılar söyler ve böylece 7. cennete (Arabot'un büyük katına) yükselir. Burada, ayakta bütün benliğinin dengesini sağlayarak dimdik durur ki bu duruş, yaratıcısı onu ürpertinceye kadar sürer. Akiba, bundan sonra, kutsallığın varlığından güvenli bir şekilde ruhun 7 katından geçerek, insan ruhunun aşağı katlarından veya aşamalarından da geçer ve bedenine döner, çünkü o olağan yaşamına iyi bağlanmıştır. Kabala'da bu stabilite kesinlikle gereklidir, çünkü bedende veya insan ruhunda küçük bir dengesizlik, böyle bir deney sırasında çok büyür. Bu yüzden Kabalistler aşağı dünyalardan geri çekilmezler ve özel şartlar veya izolasyonlar ararlar. Kabalistlerin alçak

dünyalardan kaçmak için bir köşeye çekilmesinin veya arama yapmamasının başka bir nedeni de Kabala'nın diğer ruhsal geleneklerle arasındaki temel farklılıktır. Kabala maddeye kötü gözle bakmaz, doğal dünyayı da ruh veya öze göre küçümsemez, o da bütünün bir parçasıdır. Varoluş Tanrıdan kaynaklanır ve tabii ki yükselen ayrılmanın dereceleri olduğu gibi, varoluşun hiçbir parçası bir an için bile kutsal ruhsuz var olamaz; hatta kötülük bile ki onun da kendi kozmik görevi vardır. Evrendeki her şey O'nun bir parçasıdır, dikişsiz bir elbise gibi ki Tanrı bu elbiseyi kutsallığa sarmıştır. Kabala 4. dünya olduğunu ileri sürer, bunların her biri katmanlar kompleksi olup kendi fonksiyonlarına sahiptir.

Tachutnim yani doğal krallığın altında yaşayan yaratıklar Elionim'i veya bunun üstündekileri algılayamazlar, sadece insan aynı zamanda yukarı ve alt dünyaları algılama kapasitesine sahiptir. Böyle bir görüş yeteneğine sahip olmak Kabala'nın amaçlarından biridir, onun teorisi ve pratiği bireylere kendi bilinçlerinin yukarı ve aşağısını genişletme olanağı verir ve eğer gerekli olursa, dünyalar arasındaki yarıklara köprü kurar ve böylece göksel akım ve kutsallığın akışını yükseltir. Bu müdaheleyi, evrimin geciktiği, düzensizliğin yaygın olduğu veya uyumun sağlanması gerektiği veya kutsallık varlığı bilincinin insanlığın merkezinden yayılması gerektiği yerlerde yapar. **"Bir birey, Tanrının varlığının ve onun sevgisinin varlığının farkında olmalıdır, o yolculukları sırasında veya yatarken veya kalkarken bilincini kutsaldan ayırmamalıdır." (Rabbi Nahmanides, İspanya 13.yy.)** Böyle işlemler Kabala'nın son çalışmalarıdır. Bir kişi yaratılışın yüksek görünümlerini birey olarak deneylerse, cennetin yöneticisini ve hatta meleksel yaratıkları işlerini yaparlarken görebilir. Bu kişisel ve ruhsal bir geziden başka bir şey olmadığı gibi eski mistik olayların bazılarında da anlatıldığı gibidir. Bu birçok ruhsal gelenekte söylendiği gibi bir tuzaktır, böyle doğaüstü güçleri ve egoyu motive ederek yapılmış konsantrasyon ile kazanılmış yetenekleri elde etmenin birçok tehlikeleri vardır. Bütünlük işi sadece bireysel gelişmeyle olmaz, aynı zamanda yaratılış işinde bulunan dünyaların bütünlüğünü de sağlamaya çalışmalıdır. Bedenin, insan ruhunun, ruhun ve kutsal kıvılcımın kişisel aşamaları gibi, bunlar uyumlu hale getirilmelidir. Böylece Kabalist kendinde ve kendi kaderinde, varoluşa yardım etmeye çalışır. Bu, kozmik aynanın içinde bireysel bir ayna olmaktır. Böyle bir adam evrenin büyük ademinin görüntüsünün büyüyen, yükselen derinliklerine bakabilir ve böylece kutsallığın yansımasını algılar. Bu yolla her Kabalist, Tanrının gözlemlenmesi için grubundakilerle birlikte, olağan yaşamın ötesinde olarak Tanrıya yardım eder. Kutsal plandaki bu ayırım yaratılış işi olarak adlandırılır.

- Yaratılış İşi (Work of Creation)

Yaratılış, günlerin kozmik haftalarının başlaması için, sefirot dünyasından yayılmıştır. Böylece zaman sonsuzluktan gelmiştir. Yaratılış, şekillenme ve eylemin hareketi, günlerin sonuna yani yaratılış görevi başarılıncaya kadar devam edecektir. Dışarı akım ve dönüşüm yönteminde biz kabalistik geleneğe göre yarı yolda sayılırız. Bu noktada maddenin son derecesine erişilmiştir. Evrimin uyanma derecesi mineral, bitkisel ve hayvansal düzeylerden evren aşamasına yani insana yükselir. Burada bizim evrendeki yerimiz şöyledir: Samanyolu'nda, yapısı atom temelli yıldızların dışında, molekül temelli gezegenin yüzeyinde hücre temelli, organik yaşamdan oluşmuş, değişik ruhsal şekile indirgenmiş bir durumdayız. Bu evrimsel zincirin sırası diğer galaksiler, sistemler, mineraller, bitkiler, hayvanlar ve insanımsılarda da görülebilir. Bu fikir bütün organizmaların aynı sefirotik modelden kaynaklandığına dayanır ki bu da irade, akıl, duygu ve hareket yeteneğine sahip yaratıkların oluşmasını gösterir. Dünya gezegeni ateş topu, gaz, sıvı ve katı durumlarından geçtikten sonra bağımlı sabitlik görüntüsünü kazanır. Uzun dönemde bu görüntü aldatıcıdır, sadece kendi zaman ölçülerinde algılanan kozmik ritimler statik veya etkisiz görünürler. Örneğin; yaşamaya elverişli şartlar birkaç milyon yıldır var olmasına karşın, bunun çok küçük bir bölümünde insan oluşmuştur. Bu zaman diliminde insan tarihi devamlı açılan olayların tiyatrosu, krizler veya sessiz açılmalar dönemleri ile düzenli olaylar şeklinde ortaya çıkmıştır. İnsanoğlunun sadece bir kısmı bu sahneye hükmedebilmiştir. Akdeniz dünyasında Yunanlılar Romalılar'a yol vermiştir, Romalılar da Araplar'a. Bu çiçek açmalar ve solmalar gezegensel ve yıldızsal düzensizliklere karşılık gelir, ayrıca düzen ve kaos arasındaki kozmik gerilimdeki insan sorumluluğu, onun iyilik ve kötülük arasındaki çekişmesidir.

"Evreni yaratan, kutsal olan, kendi gizli görünüşünü açıklamak istediği zaman, o şeylerin birbirine nasıl karıştığını gösterir. Böylece karanlıktan aydınlık gelir ve gizlilikten açıklık gelir. Aynı şekilde kötülükten iyilik ve adaletten merhamet doğar, bütün bunlar ancak birbirine sarıldığı sürece olur." (Zohar, İspanya 13.yy.)

Bazı Kabalistlere göre, yaratılış anı yayılma dünyasından kötülük prensibinin yayılmasıyla ayrılır. Kötülük her zaman göründüğü gibi değildir. Değişik kötülük şekilleri vardır, en yüksek şekli benlik iradesidir ki bu başmelek Lucifer'de (Tanrıya karşı gelen) cisimlenmiştir. O bütün dünyalar boyunca "prensip her zaman en iyisini bilir" tavrıyla yayılmıştır. Onunla aynı

zamanda her aşamadaki gurur ve kibirde karşılaşılır. Bundan sonra Tempter'in (Baştan çıkaran) rolü vardır ki bu varoluştaki kirli görevlerden biridir ve büyük beceri gerektirir. İşte burada da Lucifer görevini yerine getirirken kendi aşırı zekasını kullanır.
Genesis'teki yılan aynı yayılmadır ve şeytanı iş başında gösterir. Bu tip kötülükler ağacın merkez sütununa aittir ve bilinçle ilgilidir. Aynı zamanda fonksiyonun kenar sütunlarına bağlı kötülük sütunları da bulunur. Bu kötülükler çok fazla şekilden veya sertliğin aşırı geri çekilmesinden veya çok fazla güç ve merhamet genişlemesinden oluşmuştur. Bu kötülükler, bu evrenden önce var olmuş eski dünyaların şeytani kalıntıları şeklinde cisimlenirler. Bunlar test etme ve dayanıklılık metodunun yaratılış ürünleri üzerine çalışırlar. Örneğin; biz onları insan toplumunda aşırı zenginlik veya yoksulluk düzenleri kurarken görürüz. En son ve en aşağı kötülük cinsi, kötülük bile değildir. Bunların sonuçları zararlı veya mutsuzluk verici gibi görünse de değildirler. Ölüm ve ahlaksızlık gibi doğal metodlar, yaratılış, şekillenme ve aktif çemberlerin reddedilmiş evreleridir ve onlarsız evrende karmaşa olacaktır.

"Her öz bir sıçrayış yargılamasının hükmü altındadır, bir birey bu dünyaya onu terk etmek için girmek üzere çağrıldığını bilmez. O kaç dönüşümden ve gizli yargılamadan geçmek zorunda olduğunu da bilmez ve ruh bir sapandan taş atılır gibi fırlar." (Zohar, İspanya 13.yy.)

Kutsal planda insanoğlu can alıcı bir rol oynar, geleneğe göre her birey tüm semanın özel amacına bağlı olarak, bir görevi yerine getirmek için gönderilmiştir. Bunun bir yaşam süresine sığmayacağı açıktır. Bu yüzden kabala reenkarnasyon fıkrini ortaya koyar. İbranice de Gilgulim veya dönüşler olarak adlandırılır. Kendi özgür irademizle yaptıklarımız, ki bunlara Hintçe'de Karma denir, Kabala'da ödül ve cezayı oluşturur (üçüncü ve dördüncü kuşakta). Bu çok boyutlu insan kaderinin resmi algılandığı zaman, bir bireyin sadece Adam Kadmon'un bir hücresi olmadığını, aynı zamanda belli hediye ve özelliklerle periyodik olarak bir fiziksel bedende görevini yerine getirmek üzere doğduğunu görürüz. Bu nedenle, doğum ve yeniden doğuş rastgele bir olay değildir. Dikkatlice organize edilmiştir ve cennetin denetimi altında yapılan bir işlemdir. Bu denetleme, kutsal iradenin genel kozmik ajanlığı tarafından yapılır, bu ajanın bütün aşağı dünyalarda adı geçer. Bunun için, Kabalistler tarafından söylenen eski isimler (bilenler ve tarlanın hasadını yapanlar gibi sözler), bize neden birçok kişinin diğer zamanlar ve ülkelerle ilgili bilgisi bulunduğunu açıklar. İnsanoğlu için yaratılış işi, kutsal niyetin gerçekleştirilmesinde bilinçli bir kısımdır. Bu kısımda Kabalist, sadece kendini yüksek ve görülmeyen dünyalardan haberdar etmekle kalmaz, aynı zamanda yukarı dünyalardan aşağı dünyalara akan devamlı akıma yardım eder. O bunu pratik yaşamında, psikolojik seste ve ruhsal berraklıkta başarılı bir şekilde yapar. Bu onu atanabileceği tanrısal görevlerde (Providence) kullanılabilecek bir alet haline getirir. Bu demektir ki o sadece bilinçsiz olarak kaderine uymaz, çoğu kişinin yaptığı gibi bilgiyi kullanır, bir olayı veya bir hareketi, kendini ışıkla, saflıkla, denge ve verimlilikle doldurabilecek şekilde adapte eder. Bunu başka şekilde açıklamak istersek 4 dünyanın özellikleri diyebiliriz. Bunun bir örneği büyük 18.yy. öğretmeni ve Kabalist Baal Shem Tov'dur. O, ruhsal uyanışı Doğu Avrupa'daki izole edilmemiş Yahudi toplumuna getirmiştir. Bu iş sadece insan bedenindeyken yapılabilecek bir şeydir. Dünya üzerindeki gelişmemiş toplumların bütün ruhsal geleneklerinde varoluş fikrine sıkça rastlanır.
Kabala'da Lamed Vav' ın masalı şunu anlatır: 36 adam kardeşliğin varoluşunda bulunur ve dünya üzerine yayılmışlardır. Bunlar insanoğlunun ruhsal yaşamını izleyen yüce varlıklardır. Bu durumdaki birisi Himalaya dağlarında mağarada oturan bir Hindu, Şam'da gümüşle uğraşan bir Müslüman, Londra'da tıp eğitimi gören biri veya Rusya'da ekonomi öğreten bir Yahudi olabilir. Onlardan başka kimse 36'yı bilmez, çünkü bunlar normal yaşamlarında doğal davranırlar. Gelenekler ilerledikçe ve ruhsal açıdan gelişmiş insanlar hiyerarşisinde bu devam eder, bu bireylerin bazıları toplumda iyi tanınmış kişiler olabilir. Bu durum İslam'da **"yaşamın ekseni"** olarak geçer (axis of age). Kabala'da bu mükemmel insanlar mesih olarak kullanılır. Mesih bütün dünyalar arasında bağlantı rolü oynar. İnsanlık gelişmesinde, mümkün olan her noktada ortaya çıkar ve insanlığın mızrak ucu olarak yön gösterir. Böyle bir kişi her kuşakta bulunabilir. Bu yüzden mesihin genel kullanılışı kutsallık boyutunda "vardım, varım, varolacağım" diye ifade edilir. Kabalistlere göre bunun başka bir yolu olamaz. Ta ki mesihin iradesi, günlerin sonu yaklaştığında, bütün insanoğlunun bilgisine açılacaktır ve böylece yaratılış işi son mükemmelliğine ulaşacaktır.

- Tamamlama

Yaratılış işi, varoluş aynasını daha yüksek ve daha sübtil bir duruma rafine eder. Bunu Adem'in gelişen bilincini, Tanrının görüntüsünü daha berrak ve daha kolay anlaşılır hale getirmek için yapar. Böylece makrokozmos gelişir ve insanoğlu bütün dünyalara yayılır, hem içe hem dışa, yaratılış ve yükseliş bütünlüğünün yukarısına ve aşağısına bakar. Bu, dünyanın kanıtında gözlenebilir, o kendi elemanlarının ve yaşamın özelliklerinin parçalarını bütün

yüzeyine yaymıştır. İnsanoğlu bu gezegende kısa zaman içinde gelişmiş, göçebeler topluluğundan milletler, imparatorluklar, uygarlıklar geliştiren uygar kişiler olmuştur. İnsanların bu büyük kümeleri vahşi görüntüler sergilediği gibi aynı zamanda geleneksel adetlerin, hikmet, anlayış, doğruluk, adalet ve lütuf derecelerinin kurallarını da vermiştir. Bu, uygarlığın her adımında, yüce kişilerin ve aydın kişilerin varoluşundan beri bu böyle süregelmiştir. Bu kişiler düşünmenin, hissetmenin ve davranışın yüksek yollarını göstermişlerdir. Böyle bir görev üstlenen, binlerce yıldır büyük bir baskı altında yaşayan, bilinen veya bilinmeyen kadın veya erkek bu kişiler, insan yarışını mükemmelliğe yöneltmişlerdir. Bu kişiler Buda, Musa, İsa, Muhammet gibi Mesianic (kurtarıcı) öğretmenler tarafından uyarılmışlardır. İnsanoğlunun saf yaşam sürecinin bitkisel periyodunda meydana çıktığı söylenebilir ve şimdi de hayvan aşamasındadır. Halen de hayvanlar gibi üstünlük için çalışan milletler vardır. Yukarı dünyalara bir sonraki adım meydana çıkma şeklinde olur, burada sadece fiziksel ve dünyevi uyanıklık yeterli değildir. Bu ilerleme, aynı zamanda erkek ve kadınların hakları için psikolojik bir duyarlığın yükselmesiyle olur. Dünyanın bazı bölgelerinde, geçen yıllarda, ruhsal konulara büyük bir merak başlamıştır. Bu nedenle insanoğlunun aşağı üç dünyasının yavaş bileşimi (ekonomik veya bitkisel aşama, politik veya hayvansal aşama, psikolojik veya öz aşaması ve evrensel veya ruhsal aşama) de keşfedilmiştir.

"Zamanın başlangıcından beri ebediyet boyunca, ben onun gizli definelerinin içindeydim ve zamanın sonuna kadar beni oradan çağırmadı, ben kral tarafından geri çağrılacağım." (Rabbi Nahmenides, İspanya 13.yy.)

Bütün dünyalarda şekillenmiş kurallara göre, dengenin anlık olarak bir tarafa doğru bozulduğu zamanlar vardır. Bu şekilde çok büyük ve diğer küçük olayların devirleri olmuştur, aynı bir insan hayatında olduğu gibi. Bu periyodlarda işler kötü gidebilir, çünkü içte ve dışta şeytani güçler iradeye egemen olma yolu ararlar, bu periyotlarda bazı kişiler dengeyi sağlamaya çalışırken diğerleri kendi aksilikleri veya merakları yüzünden, oluşan yeni evreyi rahatsız eden bu güçlere bilmeden yardım ederler. Bu birçok sosyal ve politik konuya kozmik veya ruhsal boyut kazandırır; Afrika'daki dekolanizasyon savaşları bu noktayı vurgular. Buna göre günlerin sonuna doğru kozmik şemitotun büyük çemberleri kapanmaya başladığında yeni bir boyut yükselecek ve bunu sadece apocalyptic (yeni ahid sandığının son kitabı) açıklayabilecektir. Çünkü o yukarı dünyalarla çok daha direkt olarak ilgilenir. Bu periyodun sembolünün Tanrı ve Şeytan arasındaki son yüzleştirme olduğu söylenir. Bu, varoluşun amacını yerine getirmeye çalışanlarla kendi emelleri için çalışan kişiler arasındaki kutuplaşmadır (Polarizasyon). Bu durum sembolik ve edebi olarak, bu dünyaya insan olarak inmiş son ruh olacağını söyleyen Mesihle ifade edilmiştir. İkincisi ise antimesih veya varlıkların en benliklisi olarak nitelenir. Göklerde ve doğadaki karışıklıktan sonra tüm dünyadaki savaşlar açıklanır. Bu savaş dünyevi ve göksel fenomenlerle olan ve şeytanın yenilgisiyle sonuçlanan bir savaştır. Tam bir barış sağlanacak ve dünyanın saltanatı Mesih'in elinde olacaktır. Bu periyotta zaman yavaşlar ve herkese günlerin sonundaki son yargılanma için hazırlanma izni verilir. Kabala'ya göre, bu kozmik çemberin son gününde yukarıdan ve aşağıdan gelen bütün yaratıklar, cennetin tahtına getirilirler ve yaşamları boyunca gösterdikleri performans belirlenir. Bazıları yukarılara gönderilirken, diğerleri yaratılışın son saatlerinin ayrı dünyalara birlik haline getirdiği derinliklere atılır. Her yaratık tahttaki kutsal varoluşa bakar ve onun bir bütünün faceti olduğunu farkeder. Sonuç olarak insanoğlunun son belirlenmiş ruhu Adom Kadmon'a karışır. Böylece Tanrının büyük görüntüsü, varoluşun aynasına bakar ve kendi kutsallığının yansıması olan insanlığın tecrübesini görür. Bu anda mükemmellik Ben Benim'in bütün adıyla bütünlüğe ulaşmıştır. Bu sırada Tanrı Tanrıya bakar, bu tamamlanışın yayılmasında görüntü gerçeklikle birleşir ve Ayınsof'un içinde çözünür ve Ayın'da görünmez olur: yalnız Tanrı Tanrıdır.**Kutsal, Kutsal, Kutsal sensin, evrenin kralı, bu şan bütün dünyaları doldurur.**

"Ve günlerin önceleri oturdu, o elbisesi kar kadar beyazdı, kafasının saçı saf yün gibiydi, tahtı alev gibiydi, kızgın bir kuşak kuşanmıştı ve ondan önce geliyordu, binlerce, binlerce papazdan önce geliyordu ve onbinlerce onbin kadarı onun önünde duruyorlardı: adalet yerine gelmişti ve kitaplar açılmıştı:" (Daniel 7:9-10)

- Kabala Örnekleri

Not : daha fazla sembolik kabbala görseli için tumblr sayfamızı ziyaret edin, http://el-azazel.tumblr.com

ALCHIMI
VIRTVTES
CABALA

HOMO
MICROCOSMOS
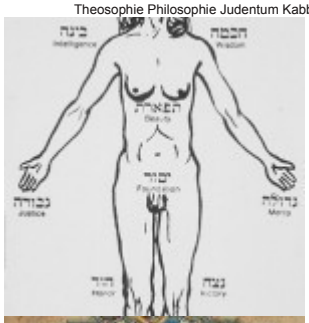
Theosophie Philosophie Judentum Kabbala